DALE KETHCAM

Foc întunecat

Volumul 1

ALCRIS

Capitolul 1

Când Paul a venit s-o ia, inima Aurei Forsythe a crescut de mândrie.

Arăta atât de bine, cu negrul și albul costumului de seară scoțându-i în evidență culoarea blondă a părului și a tenului. Aura, însă, nu pentru frumusețea lui îl iubea. Știa, mai bine ca oricine, că înfățișarea plăcută și trăsăturile regulate nu aveau mai nimic de-a face cu persoana de sub învelișul de carne și piele.

Surâsul lui era acela care îi atrăsese cel dintâi atenția, și aerul de bună dispoziție calmă, încrezătoare. Totuși, la foarte scurt timp după ce-l cunoscuse pe Paul McAlpine, își dăduse seama că era un om absolut demn de încredere. Acest lucru îl făcea să fie irezistibil. În ultimele trei luni,

ajunsese să-l înțeleagă foarte bine pe bărbatul cu care urma să se mărite peste două săptămâni. Scăldată în căldura iubirii lui, căutarea turbulentă a unui liman de liniște în viața ei se transformase în seninătate. Niciodată nu mai fusese atât de fericită.

– Ne întâlnim cu Flint la restaurant, spuse Paul, în timp ce-i deschidea portiera mașinii lui scumpe. A zis că face un duș și se schimbă, dar cred că va ajunge la Quaglino's înaintea noastră.

Flint Jansen urma să fie cavaler de onoare la nunta lor, peste două săptămâni.

– Unde locuiește?

– În Remuera, dar acum stă la mine.

– Aha. De ce?

– I se redecorează casa. Peste tot e vopsea umedă, așa că va locui la mine cel puțin o săptămână, poate chiar până la nuntă.

Îi ridică mâna să-i sărute degetele suple. Gura Aurei se arcui într-un surâs.

– Ești foarte drăguță în seara asta, murmură Paul, în timp ce-i dădea drumul.

– Îți mulțumesc. Îmi place mult rochia asta.

Deși complimentele continuau s-o stânjenească, învățase din experiență să le primească

elegant. Iar complimentele din partea lui Paul nu reprezentau nici o amenințare.

Avea rochia de câțiva ani, dar mătasea bogată, de un verde discret, îi accentua culoarea părului, de vin Bordeaux ales, și a pielii ca ivoriul, întunecându-i și accentuându-i ochii verzi enormi.

– Deci, a venit faimosul Flint Jansen. Mi se pare ciudat că încă nu l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al tău, comentă ea, stăpânindu-și cu deliberare tremurul din voce, în timp ce schimba subiectul cu abilitate.

Paul râse încetișor:

– Și el a spus același lucru. I-am răpuns că dacă insistă să stea în Indonezia luni de-a rândul, e firesc ca în lipsa lui să se întâmple fel și fel de lucruri.

Deodată, prin intersecția din fața lor trecu fulgerător o mașină. Paul reacționă rapid și calm, dar Aura fu aruncată înainte, doar centura de siguranță ținând-o în fotoliu.

– Ai pățit ceva? întrebă el, alarmat.

Aura îi răspunse cu un zâmbet liniștitor. Felul cum îi purta de grijă, ca și cum ar fi fost un bibelou de porțelan neprețuit, o făcea să se simtă ocrotită și admirată.

– Nu, n-am nimic. Ai reflexe foarte rapide.

Gura lui se arcui la un colț.

– Nu la fel de rapide ca ale lui Flint. El parc-ar fi un fulger uns. Odată, eram la vânătoare în Uraweras și m-a prins când era să cad într-o prăpastie.

Tăcu o clipă, apoi încheie cu indivie:

– Mamă, ce mișcări! Iute ca o cobră regală și mai tare decât un cal. Nici eu nu-s chiar categoria muscă, dar el m-a tras pe sus cu-o mână, de parc-aș fi fost făcut din lemn de balsa.

– Pare foarte macho.

Vocea ei era rece, indiferentă. Paul râse:

– Eu nu așa l-aș descrie. „Macho“ sună a insecuritate fundamentală, pe când Flint e cinstit până-n măduva oaselor. Și complet stăpân pe viața lui.

– Cinstea, replică Aura cu cinism, poate fi o calitate foarte supraestimată.

Surâsul lui Paul era tandru și tolerant.

– Nu încerca să mă șochezi, iubito, îți știu eu șmecheriile. Deși trebuie să recunosc că deplina stăpânire de sine a lui Flint intră într-adevăr în conflict cu oamenii – și mai ales cu cei care i-o invidiază!

– Mă rog, cu toții invidiem lucrurile pe care nu le avem, fu Aura de acord, gândindu-se la numeroasele calități după care jinduia.

– De unde știi? Tu ai totul.

Pufnetul în râs al Aurei fu urmat de un zâmbet.

– Mă bucur că așa crezi. Voi doi nu păreți să aveți prea multe în comun.

– Nici nu avem, dar Flint e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Nu prea poate suferi fraierii – ba chiar deloc – e la fel de ferm ca o temelie de granit și are acea răbdare amenințătoare pe lângă care o pisică la pândă după șoareci pare apucată de pandalii. Dar îmi place așa cum e, și cred că și ție o să-ți placă. Cu siguranță, ai să-l impresionezi. Știe să aprecieze femeile frumoase.

„Nici nu mă mir“, își spuse Aura, obosită. O presimțire rea îi irita nervii. Nu voia să-l cunoască pe Flint Jansen; știa încă de pe-acum că n-avea să-l simpatizeze.

– N-a prea dormit în ultimele zile, continuă Paul. Are de rezolvat o situație foarte delicată din Indonezia și când a coborât din avion, arăta cam ca un pirat feroce din Marea Chinei de Sud.

– Cred că e extenuat! Poate era mai bine să sărim peste seara asta și să ne întâlnim doar la petrecerea de mâine seară.

– E destul de rezistent ca să facă față, zâmbi indulgent Paul. Asta-i o calitate înnăscută la el. Țin minte, imediat după ce a venit, în școala primară, a avut de furcă – puștii pot fi adevărați demoni, nu? – și de-atunci am rămas prieteni.

Aura știa deja că Flint Jansen și Paul McAlpine învățaseră la aceeași școală scumpă, cu internat. Restul, însă, o surprindea. Din cele câteva aluzii pe care le făcuse Paul la cel mai bun prieten al lui, și-l imaginase ca pe un om născut să înfrunte tot ceea ce-i arunca lumea în față, un copil de oțel care crescuse, inexorabil, spre a deveni un tânăr de oțel, pentru ca apoi să se înăsprească și mai mult, ca un bărbat de oțel.

– De ce i-au făcut zile fripte la școală?

Paul ridică din umeri.

– Un scandal de familie. Tatăl lui și-a luat tălpășița cu o mare sumă de bani de-ai altora – a reieșit că-i cheltuise pe o femeie de moravuri ușoare, care era amanta lui. Ziarele au făcut un tapaj de-a dreptul scandalos, ajungându-se până la tribunal și la o serie de dezvăluiri și mai indecente.

Unii dintre oamenii pe care îi escrocase tatăl lui aveau copii la aceeași școală cu noi. Toată situația a cam scăpat de sub control. Dacă nu ți-e cu supărare, nici Flint n-a stat cu mâinile-n sân, dar a trecut prin doi ani foarte nefericiți.

– Câți ani avea?

– Abia opt. Destul de mare ca să înțeleagă ce se întâmpla, prea mic ca să se poată apăra de băieții mai mari care-l chinuiau. Deși încerca, râse el, amintindu-și. Doamne, cred că se lua la harță cu toți copii din școala aia care se uitau măcar pieziș la el. Puțin îi păsa cât de mari erau – și i-a bătut măr pe destui.

Aura știa prea bine ce însemna să nu-și găsească scăparea de un torționar. Împotriva propriei ei voințe, un fior de camaraderie îi îmblânzi atitudinea. Și ea avusese opt ani când tatăl ei își părăsise soția și fiica pentru a se duce ca doctor misionar în Africa. Chiar și acum, după cincisprezece ani, simțea o umbră a acelei dureri și nedumeriri de demult.

Oftând în sinea ei, își spuse că un prieten al lui Paul trebuia să aibă și o latură blândă. Ea și Flint urmau să aibă cel puțin un lucru în comun: afecțiunea față de cel care avea să-i fie soț.

Dar, din prima clipă când îl văzu pe formidabilul Flint Jansen, își schimbă complet părerea. Nu inspira nici un dram de blândețe. Mai înalt cu cel puțin opt centimetri decât Paul, trebuia să aibă cam un metru și nouăzeci, iar cicatricea subțire care i se încârliga sinistru de pe pometul obrazului stâng până pe bărbia repezită înainte, arogant, făcea ca imaginea lui să i se întipărească în creier cu fierul roșu, lăsând o urmă neagră, de neșters.

O zguduia un tumult de emoții, făcând-o să tacă, derutată; treptat, numai, își dădu seama că le domina o stare turbulentă și pătrunzătoare de recunoaștere.

Ceea ce era ridicol, pentru că nu-l mai văzuse niciodată pe acel om, nici măcar în vreo fotografie neclară, prin ziare. Dacă îl vedea, acum ar fi știut; nu era un om pe care să-l uiți ușor. Pe sub materialul negru al sacoului de seară, avea umeri lați și puternici. Cămașa albă apretată contrasta cu pielea bronzată. Umerii aceia masivi și picioarele lungi, cu musculatură robustă pe sub pantalonii croiți fin, se combinau cu o grație mlădioasă a mișcărilor, pentru a-l face să lase o impresie instantanee, ucigătoare.

Părul brunet închis, tuns convențional, se ondula lucios sub luminile care-i urzeau în jurul capului o aureolă roșie, primejdioasă. Avea un chip cu trăsături aspre, de corsar, dur și deloc chipeș, și totuși la Flint, nu la Paul, se uitau pe sub gene toate femeile din local.

Omul era teribil de bătător la ochi, puterea personalității sale fiind subliniată de o energie nervoasă, abia stăpânită, care parcă trosnea ca o sarcină electrică prin salonul cu mobilier elegant.

Indiferent cum o fi arătat la vârsta de opt ani, își spuse cam buimacă Aura în timp ce Paul făcea prezentările, radios și nemaiîncăpându-și în piele de mândrie, era clar că acum Flint Jansen nu mai avea nevoie de compasiunea nimănui; era mai mult decât capabil să se descurce cu orice i-ar fi aruncat în față viața. Atâta numai că acest om nu „se descurca"; pur și simplu cucerea. Flint Jansen impunea propriii săi termeni, obligând lumea să-i accepte.

Cu un zâmbet cam țeapăn, Aura întinse mâna, simțind cum îi era cuprinsă între degetele lui lungi și puternice. Avu nevoie de un efort de voință pentru a-și convinge pleoapele îndărătnice să se ridice, iar când reuși, privirea ei fu capturată de

doi ochi aurii, limpezi și penetranți ca ai unui tigru, ai unei fiare ce-și exprima fără nici un compromis puterea și autoritatea, ochi ațintiți asupra ei cu o privire care-i înlătura masca superficială a frumuseții, pentru a o scoate la lumină pe femeia ascunsă dedesubt. Prin trup și suflet îi trecu o premoniție, cu pași iuți, de gheață.

– Aura, rosti Flint cu un glas profund, subtil răgușit, care juca pe terminațiile ei nervoase cu o precizie senzuală. Paul mi-a spus de mai multe ori că ești frumoasă, dar credeam că era doar extazul unui om îndrăgostit. Acum, cred că-l înțeleg.

Trecută cu mult de vârsta când laudele la adresa frumuseții sale îi trezeau mai mult decât o plăcere moderată, Aura tresări sub efectul unui junghi de dezamăgire prostească.

Se părea, își spuse ea cu ironie, că în pofida acelui magnetism neînfrânat, a ferocității pătrunzătoare și nelegiuite din privire, Flint Jansen nu era mai perspicace decât alți bărbați. Accidentul fizic al trăsăturilor ei, moștenire rămasă de la strămoși, îl amăgea la fel ca pe majoritatea celorlalți, făcându-l să creadă că singura ei calitate era frumusețea, și nimic mai mult.

Sperând să nu i se vadă amărăciunea rebelă, zâmbi.

– Mulțumesc, spuse ea, pe un ton cam distant.

Mâna lui Flint era fermă, caldă și dură, iar preț de-o clipă strânsoarea convențională păru un fel de cucerire, o declarație de proprietate, o provocare. Aura avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu tresară, retrăgându-se.

În clipa următoare, totul se sfârși. Mâinile li se relaxară, reveniră la loc; Flint rosti un comentariu care-l făcu pe Paul să râdă, iar Aura rămase întrebându-se dacă nu cumva fiorii care-i înfrigurau pielea erau cauzați pur și simplu de gerul serii de iarnă și faptul că nu-și luase pe sub rochia de mătase verde, cu o vanitate tipic feminină, decât strictul necesar.

Sigur că asta era explicația.

Și totuși, în timp ce mergeau spre masă, simțea privirea iscoditoare a lui Flint și din nou acel sentiment neliniștitor de dislocare îi risipi calmul obișnuit.

Aruncând o privire grăbită în sus, spre fața chipeșă și binevoitoare a lui Paul, se întrebă ce Dumnezeu putea avea în comun logodnicul ei, un om atât de bun, serios și de nădejde, cu individul

acela înfumurat și intolerant; probabil că era unul dintre misterele prieteniilor bărbătești, pe care femeile nu erau în stare să le deslușească.

Cu excepția anilor de școală, singurele atribute pe care le împărtășeau în comun păreau să fie inteligența și ambiția. Poate că acestea erau de ajuns pentru a întreține o prietenie.

Paul se îndrepta cu repeziciune spre vârful ierarhiei profesionale, iar oamenii spuneau că Flint Jansen avea mari șanse să primească postul de prim director executiv al firmei Robertson's, marele conglomerat unde lucra. Paul, partener într-un important birou de avocați din Londra, știa multe despre capitală și-i spusese că actualul președinte avea în el o încredere deplină.

Aura putea înțelege de ce. O singură privire fusese de ajuns pentru a o convinge că Flint avea destulă autoritate concentrată și dezinvoltă pentru a prelua conducerea oricărei organizații, chiar și atât de mare ca Robertson's, dirijând-o cu forța decisă și neînduplecată de care avea nevoie o asemenea întreprindere.

Când ajunseră la masa lor, era zguduită de tensiune, cu procesele cerebrale tulburate și întreaga

făptură crispată. Își păstră îndeajuns prezența de spirit pentru a le zâmbi diverselor cunoștințe, dar întreaga atenție i se concentra asupra bărbatului care mergea pe lângă ea. Deși nu putea să-l vadă, știu când dădu din cap, de vreo două ori, spre niște oameni care-l salutaseră cu un interes străveziu.

Mulțumindu-i cu un zâmbet ospătarului, Aura îi permise s-o ajute să se așeze. În timp ce se așezau și cei doi bărbați, ușoara rumoare a saluturilor care le întâmpinaseră trecerea scăzu din nou la nivelul normal. Aura trase adânc aer în piept, impunându-și cu hotărâre să-și calmeze bătăile nebunești ale inimii, cu un considerabil efort de voință pentru a-și controla reacțiile atât de nepotrivite. Din păcate, nu avu mult timp ca să înalțe din nou barierele stăpânirii de sine.

Abia se terminaseră formalitățile comandării specialităților de mâncare, când Flint o întrebă, cu un zâmbet care nu i se citea și în ochi:

– Și tu ce faci, Aura? Din ce trăiești, vreau să zic?

Și să mai vorbești despre aruncarea mănușii! Era clar că Flint, la fel ca majoritatea prietenilor lui

Paul și ca mama lui, credea că Aura îl privea pe viitorul ei soț mai degrabă cu lăcomie, decât cu iubire în suflet.

Preț de-o secundă fugară, își dori să fi avut o slujbă importantă, de mare prestigiu, pe care să i-o arunce în față.

Dar nici vorbă de așa ceva, și n-avea nici un rost să joace pe cartea compasiunii. Flint Jansen era prea dur, prea dinamic, prea stăpân pe propriul lui destin, ca să înțeleagă obligațiile care o legau de mâini.

Nu era vina ei că nu avea nici o slujbă. În ciuda împotrivirilor și a ridiculizărilor, muncise pe brânci ca să-și obțină dubla licență și, în împrejurări mai generoase, s-ar fi aflat deja pe primele trepte ale carierei pe care și-o alesese. Cu toate acestea, expresia lui Flint dezvăluia că n-ar fi ajuns nicăieri mizând pe înțelegerea lui.

Așa că, doar cu o inocență limpede pe față și în voce, îl privi drept în ochii clari și tăioși ca două cristale aurii și răspunse:

– Nu fac nimic.

Sprâncenele lui negre se ridicară, sever.

– Deci, nu ești o femeie de carieră.

În cuvintele sale nu se simțea dispreț, nimic mai mult decât un interes moderat, dar tensiunea

bruscă făcu firișoarele invizibile de păr de pe pielea Aurei să se zbârlească.

Paul interveni vesel, dar totuși cu o undă prevenitoare în glas:

– Știu că slăbiciunea ta, Flint, sunt femeile dinamice, puternice și dedicate profesiunii, dar Aura a fost crescută în stil vechi, așa că n-o lua pe tonul ăsta când îi vorbești. Până la sfârșitul anului trecut, a studiat la universitate. Din nefericire, are și... anumite responsabilități.

Schimbă o privire cu Aura. Paul nu numai că înțelegea situația cu mama ei, ci îi și aproba felul cum proceda.

– Responsabilități?

Flint zâmbea, dar genele negre și dese i se coborâseră peste ochii de tigru, astfel încât era imposibil să se vadă ce emoții ascundea acea fațadă colțuroasă.

– O mamă, spuse cu nepăsare Aura, și dacă-ți închipui că eu am fost crescută după moda veche, așteaptă numai s-o cunoști pe Natalie. Ea parc-a debarcat direct de pe Arca lui Noe.

Gura i se strânse, înțepată.

– A fost foarte ocrotită. Tatăl ei considera că femeile sunt funciarmente incapabile să înțeleagă

probleme mai complicate decât cusutul unei mâneci, așa că nu s-a deranjat s-o învețe nimic mai mult decât obișnuitele isprăvi femeiești, cum ar fi cântatul la pian și organizarea de dineuri cu fler și eleganță. În consecință, e fermecător de neștiutoare în privința aspectelor practice ale vieții, mai naivă decât un bebeluș în scutece.

– Pare o responsabilitate considerabilă, îi dădu dreptate Flint, cu glasul său ușor cam gâjâit. Va locui cu voi după... după nuntă?

La vederea expresiei de oroare care se ivi pe chipul lui Paul, Aura izbucni în râs.

– Nu, spuse ea, cu pudoare.

Regăsindu-și calmul, Paul îl informă:

– O să stea aproape de noi, așa că vom putea avea grijă de ea.

– Înțeleg.

Flint părea închis în sine și cam plictisit.

– Și dumneavoastră, domnule Jansen, îl întrebă Aura, cu ce vă ocupați în Indonezia?

– Flint, o corectă el, zâmbind cu un magnetism sigur pe sine și tulburător, care-i făcea pe toți ceilalți bărbați din luxosul salon să se topească în desenele tapetului de pe pereți. Am rezolvat niște încurcături.

– Așa?

– Nu-l întreba, o sfătui binevoitor Paul, aruncând o privire spre bărbatul din fața lui. Oricum n-o să-ți spună. Munca lui Flint e strict confidențială.

Complet iritată de conspirația tacită dintre bărbați, Aura bătu din gene, gângurind:

– Ce fascinant. Și e și periculos?

– Uneori, replică Flint, intensificându-și nuanța voalată și misterioasă a glasului. Te incită pericolele, Aura?

Privea, pe sub pleoapele parțial coborâte, felul cum îi scânteia lumina în păr. Stânjenită, Aura clătină din cap; în josul stomacului îi palpită o senzație necunoscută. Poate că, în loc de a-și lăsa părul liber în jurul umerilor, ca un nor strălucitor, ar fi fost mai bine să și-l strângă într-o pieptănătură mai severă.

– Nu, departe de mine gândul, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc și nepăsător. Sunt întruchiparea lașității.

– Aurei nu-i place riscul, interveni Paul, atingându-i mâna o secundă.

În timp ce întorcea capul spre a-i adresa un surâs scurt și tandru, Aura zări cu coada ochiului mișcarea ironică a buzelor lui Flint.

– Și totuși, te măriți, spuse el, speculativ. Întotdeauna am considerat că ăsta e riscul cel mai mare din lume, să-i acorzi altei persoane o asemenea putere în viața ta. Doar dacă nu cumva, desigur, cealaltă persoană e prea îndobitocită de dragoste ca să mai reprezinte vreo amenințare.

– Aha, mi-ai ghicit secretul, i-o întoarse Paul, cu ochii săi albaștri mângâind cald fața Aurei.

Fără nici un motiv, pe Aura o izbi un val de profundă neliniște. Privirea ei stărui un moment asupra ochilor lui Paul, apoi lunecă lateral, în timp ce li se aduceau băuturile.

Paul începu să discute despre un scandal politic care izbucnise cu câteva săptămâni în urmă. Ascunzându-și o ușurare absurdă, Aura asculta glasurile bărbătești profunde, sorbind din vin o idee mai repede decât de obicei, întrucât ceva o ținea cu nervii întinși la limită.

Nu, nu ceva; *cineva*, iar acel cineva stătea chiar lângă ea. Dacă-și cobora ochii, putea să vadă degetele lungi ale lui Flint pe tăblia rotundă a mesei, pielea sa bronzată contrastând șocant cu damascul alb, apretat, al feței de masă. Avea o mână frumoasă, suplă, masculină și puternică.

Fără îndoială, trebuia să petreacă mult timp sub razele fierbinți ale soarelui, pentru a se fi bronzat astfel, își spuse ea, vag. Desigur, tocmai se întorsese de la tropice, însă chiar și așa, avea un ten mult mai închis decât al ei sau al lui Paul. Era unul dintre motivele pentru care ochii aceia aurii scânteietori erau atât de spectaculoși, încadrați de genele negre, sub sprâncenele drepte și dese.

Murmurul conversațiilor se estompă, acoperit dintr-o dată de bătăile inimii ei în urechi. Pe sub gene, privirea Aurei urmări mâna care ridica paharul cu vin, pentru a sorbi puțin din lichidul gălbui-pai palid. Când o salutase, asprimea bătăturilor în palma ei cu piele fină îi tăiase respirația, stârnindu-i o senzație stranie și fierbinte, de topire, la baza șirei spinării. Aceasta se risipise întrucâtva, dar acum o lua de la început.

Nu știa ce i se întâmpla, deși instinctul o avertiza că era ceva periculos. Cu o încercare hotărâtă de a nu-i da atenție, se alătură conversației.

Nu era o noutate să ia masa cu un om care avea o părere foarte proastă despre ea; se obișnuise să aibă de-a face cu ura.

Dar Flint Jansen o disprețuia. O singură privire îi aruncase și, preț de-o înfricoșătoare secundă, în

adâncurile ochilor lui pâlpâise sila, ca o flacără albastră rece. În momentul când ochii Aurei se îndreptaseră spre acel chip aspru și poruncitor, o intuiție datând încă de pe vremea celei mai îndepărtate înaintașe a ei de sex femeiesc o prevenise că acel om nu-i era prieten, că niciodată n-avea să-i fie. Din cine știe ce motiv, erau hărăziți să fie dușmani.

Iar Paul nu observase.

Ridică privirea spre el, ascultând fără prea mare atenție cum îi expunea celuilalt niște aspecte legislative interesante. Cu excepția vărului ei, Alick, Paul era cel mai inteligent bărbat pe care-l cunoscuse, și totuși credea că ea și Flint se înțelegeau bine.

Glasul gâjâit al lui Flint îi atrase privirea într-o parte. Zâmbea – dar, când Aura încercă să-și desprindă ochii dintr-ai lui, aceștia i-i ținură captivi.

O fracțiune de secundă, privirea ochilor verzi și a celor aurii se ciocniră într-un duel. Gura lui se arcui într-un zâmbet feroce, de tigru jucându-se cu o vietate mică și nevrednică de atenția lui.

O întrebare a lui Paul risipi tensiunea, glasul său drag intervenind ca un scut. În timp ce Flint îi răspundea, Aura trase adânc aer în piept.

„Încetează!“ urla o voce în mintea ei. Dar nu avea idee cu *ce* să înceteze. Era o reacție complet inedită; se părea că trupul ei era posedat de o altă persoană, o renegată neliniștitoare, o femeie pe care n-o cunoștea.

Trebuia să se calmeze, să impună un soi de control asupra reacțiilor care i-o luaseră razna.

O remarcă a lui Paul aduse un surâs pe chipul lui Flint, dezvăluindu-i dinții albi și sănătoși care aveau noi efecte neplăcute în golul ei din stomac. Înhățându-și cu dinții autocontrolul care-i scăpa, se concentră intens asupra cuvintelor, nu asupra omului; asupra situației, nu asupra reacțiilor ei.

Avea niște maniere excelente. O distra cu un umor sec, cinic și spiritual. Când vorbea, o asculta atent, doar cu un interes leneș în ochii cu pleoapele căzute, și totuși îi simțea privirea cutreierându-i pielea ca niște mici fuioare de fum. Și-i simțea disprețul.

A, era abil, și-l ascundea bine; sentimentele lui stăteau prizoniere în cușca unei voințe feroce. Dar Aura își petrecuse prea mulți ani observând semnalele ascunse, subliminale, ca să se lase amăgită. Nu era disprețul nepăsător al bărbatului care are în față o femeie pornită să-și căptușească moale

cuibul. Furia lui Flint Jansen o ardea cu o intensitate de fier înroșit, care-l făcea să fie mai mult decât periculos. Și toate acele emoții sălbatice îi erau adresate ei.

O nedumerea și o tulbura, dar cel mai uluitor era că, în cine știe ce mod obscur, o fascina. Privi peste masă, spre chipul umbrit și inteligent, brăzdat de cicatrice, exprimând o forță și o putere aproape primitive, iar pe șira spinării o străbătu un fior atroce, declanșându-i semnale de alarmă prin toată ființa, scântei de lumină și căldură sărind de la o celulă la alta.

Răscolită, la discreția acelor senzații interzise și echivoce, Aura reușea să-și camufleze reacțiile cu hohote de râs vesel și replici amuzante, în timp ce Paul o privea cu mândrie și o infimă undă de înfumurare posesivă. În mod uluitor, curentul secret și clocotitor de emoții ambigue părea să se învolbureze în jurul lui fără să-l atingă.

Nu-i reproșa sentimentul de mândrie; știa că toți bărbații doreau să se impună în ochii prietenilor. Reprezenta una dintre puterile lor, fiind în același timp o apucătură înduioșător de copilărească.

– Paul mi-a spus că mâine seară avem o petrecere, spuse rece Flint, în timp ce-și așteptau desertul.

Natalie insistase că, în calitate de mamă a miresei, le datora prietenilor și rudelor o recepție. Fără știrea Aurei, îl convinsese pe vărul ei, Alick Forsythe, s-o plătească, și întrucât refuza să primească musafiri în mica locuință unde stăteau acum ea și Aura, recepția avea loc în apartamentul lui Paul.

Aura dădu din cap, sperând să nu i se vadă iritarea.

– Da, confirmă ea, cu o privire piezișă spre Flint.

Ochii acestuia se strânseră ca două fante întunecate și, o secundă, o privi ca și cum ea ar fi început să se dezbrace în fața lui. Apoi, genele îi ascunseră ochii reci și sclipitori ca focul din inima unui diamant.

Aurei i se uscă gura.

– Le vei cunoaște pe mama mea și pe domnișoara de onoare, plus diverse alte persoane. Cred că va fi distractiv.

– Nu mă îndoiesc.

Tonul lui obtuz o nemulțumea, dar tresărirea sardonică a buzelor, care-l însoțea, era și mai

neplăcută. Deși se opusese cu îndârjire ideii acelei petreceri nenorocite, acum când era inevitabilă se pregătea să facă tot posibiul pentru a fi reușită.

Când începu să se anunțe sfârșitul mesei, Aura se bucură din toată inima. Toți nervii din trup îi erau sensibilizați la maximum, capul o durea surd și i se părea că niciodată în viața ei nu-și dorise mai mult să se vâre în pat.

Știa, însă, că n-avea să-l placă niciodată pe Flint Jansen, și se pomeni dorindu-și cu înverșunare ca obligațiile profesionale să-l țină cât mai departe de ei. Cu cât îl vedea mai rar pe individul acela ca o brută, cu atât mai bine. Din fericire, sentimentul era reciproc, așa că nu risca să fie deranjată prea mult de prezenta lui, după ce se mărita cu Paul.

Se aștepta să fie condusă direct acasă dar, în timp ce Flint îi deschidea portiera mașinii, cu un zâmbet trufaș și studiat, Paul întrebă:

– Te-ar deranja să trecem mai întâi pe la mine, iubito? Aștept un telefon de la Londra și aș dori să fiu acolo când îl primesc.

– Da, desigur.

Pe la jumătatea drumului, începu să caște. Imediat, Paul spuse:

– Sărăcuța de tine, ești frântă și nici nu-i de mirare. Uite, ce-ar fi să cobor eu acasă, iar Flint să te ducă mai departe? Așa, ai să bagi cornu-n pernă la o oră rezonabilă.

– A, nu, nu e...

Răspunsul grăbit, necugetat și îngrozit al Aurei fu întrerupt de glasul amuzat al lui Flint, de pe bancheta din spate.

– Mi se pare o idee excelentă, spuse el alene. Unde locuiește Aura?

Nemulțumită, dar știind că protestele ei n-ar fi făcut decât ca antagonismul să devină și mai evident, Aura îi dădu adresa.

– Serios?

Aluzia abia ascunsă din tonul lui o făcu să se crispeze.

– Da, confirmă ea, înțepată.

– Știu drumul.

Insolența aproape nedisimulată a răspunsului îi pârjoli pielea, făcând-o să se dea de gol printr-o roșeață neașteptată. Degetele ei încordate se încleștară pe materialul bătut în paiete al poșetei victoriene cu franjuri. Nici în ruptul capului nu voia să rămână singură cu Flint timp de douăzeci de minute, sau cât ar fi durat drumul până acasă.

Totuși, neavând încotro, nu-i mai rămânea decât să se descurce cum putea.

– Noapte bună, iubito. Încearcă să nu te obosești prea mult mâine, mai spuse Paul, după ce îi făcu loc lui Flint la volan. Ne vedem mâine seară.

Îl privi cum se îndepărta pe alee și intra pe ușa elegantului bloc de apartamente unde aveau să locuiască până la nașterea primului copil.

Aura își mușcă buzele. Întotdeauna îl găsise pe Paul înalt, dar pe lângă Flint Jansen părea cumva mai scund.

Cu o bruschețe care o luă prin surprindere, Flint porni mașina. Aura întoarse capul, pentru a privi drept înainte, izbită de un ridicol sentiment de deznădejde, de panică aproape.

Căută o remarcă ușoară, inofensivă, sofisticată. Mintea i se încăpățâna să rămână golită de orice gânduri.

Bărbatul de lângă ea, conducând cu pricepere și calm, deși puțin cam prea repede, nu vorbea nici el. Aura evita să-i privească mâinile pe volan, însă simplul gând la ele îi transforma măruntaiele în argint-viu. O șocă imaginea care-i fulgeră prin minte – acele mâini suple și bronzate peste paloarea translucidă a pielii ei.

Se strădui să se uite la casele de pe marginea străzii. Ardeau lumini la ferestre, la porți, în grădini ce prezentau semnele unor îngrijiri atente și costisitoare. Deși era iarnă, florile își ridicau inocente capetele spre discul strălucitor al lunii: narcise timpurii, margarete, aristocraticele cupe ale crinilor. La stânga, un zid din roci vulcanice împrejmuia un parc unde delicatele frunze ascuțite ale măslinilor se mișcau ușor, cu dosurile lor argintii scânteind într-o briză vioaie, de scurtă durată. În spate se înălța conturul unei coline.

– Nu ăsta-i drumul! exclamă Aura.

– Mă gândeam să urcăm până pe One Tree Hill, ca să admirăm luminile orașului, replică Flint, cu glasul său rece, imperturbabil.

Aura întoarse brusc capul spre el. Pe fundalul luminilor de pe stradă, profilul lui se desena ca o siluetă riguros-autocratică, frunte înaltă și nas autoritar, gură definită precis, bărbie și maxilare dăltuite după linii ale puterii și ale forței.

Cu voce stăpânită, Aura spuse:

– Îți mulțumesc foarte mult, dar aș prefera să mergem direct acasă.

Văpaia de lumini a fațadei unui cinematograf îi dezvălui jumătatea de zâmbet și, un moment, linia îngustă și sălbatică a cicatricei. Părea calculat și inaccesibil.

– Păcat, răspunse el calm. N-am să te rețin mult.

Aura simți primii fiori de teamă.

– De fapt, sunt foarte obosită, mărturisi ea, continuând să simuleze că refuza fără tragere de inimă o mică plăcere, în încercarea de a polei cu un lustru civilizat o situație care o speria fără rost, de a-și ascunde sub calm și autocontrol îngrijorarea și revolta nejustificată. Pregătirea unei nunți e mult mai epuizantă decât mă așteptasem.

În zâmbetul lui lipsit de amuzament se distingea clar o lucire feroce.

„O, Doamne!“ își spuse ea înnebunită, „privește lucrurile în perspectivă, Aura, nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna. Individul e un barbar, dar n-o să-ți facă nici un rău. La urma urmei, este cel mai bun prieten al lui Paul.“

– Sunt convins, spuse el, mai ales pe termen atât de scurt, dar câteva minute petrecute privind cel mai frumos oraș din lume n-au să-ți strice cu nimic. Cine știe, s-ar putea chiar să-ți reîncarce bateriile.

– Acolo, sus, ar putea fi periculos, replică repede Aura, deși nu auzise niciodată de vreun incident neplăcut care să se fi întâmplat pe One Tree Hill.

Flint râse scurt, fără veselie:

– N-aș crede.

Nici ea nu credea. Pentru alții, poate, dar în nici un caz pentru abilul și necruțătorul Flint Jansen.

Deschizând gura ca să continue cu obiecțiile, Aura aruncă o privire revoltată spre acel profil inexorabil, apoi o închise la loc. Era un om care, dacă lua o hotărâre, nu mai lăsa pe nimeni să i-o schimbe.

Exact opusul mamei sale, își spuse ea caustic, încercând să-și înfrunte spaima care se încolăcea într-însa ca o amenințare sinistră. Mintea lui Natalie era ca un pai purtat de vântul verii, învârtit încoace și-ncolo de cele mai mici vârtejuri, cu o singură direcție clară, aceea a propriului său interes.

Flint Jansen era ca granitul, neclintit, autoritar, impenetrabil, un pericol pentru liniștea sufletească a oricărei femei. Chiar și a unei femei îndrăgostite de alt bărbat.

Aura se prefăcu că privea în jur, pe când urcau în serpetine panta vulcanului cu terase și

cornișe înguste. De secole întregi, locuitorii maori ai Noii Zeelande cultivaseră kumara în fertilul sol vulcanic al micilor cratere de jos, dar răzoarele de cartofi dulci dispăruseră de mult, iar acum în acele locuri oile pășteau iarbă englezească.

Parcarea de mașini din vârf era pustie. Nimeni nu admira covorul înstelat al luminilor orașului, nimeni nu privea obeliscul de lângă bradul singuratic, de lângă statuia băștinașului maori, de lângă mormântul pionierului care le dăruise acea oază verde oamenilor din Auckland, nimeni nu privea împreună cu ea nemărginirea neagră care o durea în adâncul inimii, întinderea de neînchipuit a spațiului.

Oprind motorul, Flint se întoarse spre Aura. Dogoarea devoratoare a privirii lui îi ardea pielea, și totuși izgoni imediat sentimentul de izolare, de nimicnicie, pe care-l avea ori de câte ori privea cerul, noaptea.

Tensiunea i se furișa printre omoplați, îi încorda toate tendoanele trupului, îi îngreuna respirația și pulsul, îi făcea ochii să se dilate și pielea să se zgârcească. La auzul vocii lui, se smuci înapoi, pradă unui șoc nervos.

– Presupun, începu el, cu glas tărăgănat, că știi ce faci.

Aura își umezi cu vârful limbii buzele uscate.

– Și eu presupun. În ce privință?

– Într-a căsătoriei cu Paul.

Asta trebuia să fie, sigur că da. Atunci, de ce avea senzația că discutau despre două subiecte diferite? Îi făcea jocul. Calmă, și cu o încredere în sine care părea sinceră, răspunse:

– A, da, știu perfect de bine ce fac.

– Sper, domnișorico. Spre binele tuturor. Fiindcă, dacă-i faci și lui ceea ce le-ai făcut celor-lalți doi și-l tragi în piept, ai dat de dracu'. O fi Paul atât de îndobitocit încât să nu se ocupe de tine așa cum se cuvine, dar eu nu sunt.

Un moment, Aura rămase fără grai. Apoi, i-o întoarse de sus:

– Presupun că ți-ai băgat nasul prin viața mea.

– Exact.

Vorbea de parcă naivitatea ei l-ar fi amuzat.

Aura simți că-i venea rău, dar reuși să-și păstreze vocea fermă.

– Domnule Jansen...

Zâmbetul lui fu rece și lipsit de veselie.

– Toată seara m-ai numit Flint. Revenirea la numele de familie, tocmai acum, nu va face ca distanța dintre noi să crească.

– Atunci, Flint, acceptă ea, sec. N-am să-i fac lui Paul nici un rău, dacă de asta te temi. Îl voi face foarte fericit. De data asta, e ceva serios.

– Cred că fiecare dintre ceilalți bieți nătărăi cu care ai fost logodită credea și el că era ceva serios.

Tăcu un moment, iar când Aura nu răspunse, adăugă:

– Și presupun că și pe ei voiai să-i faci foarte fericiți.

Vizibila aluzie sexuală o îngrețoșa. Rămase cu privirea drept înainte, în gol.

– Paul știe despre ei.

– Deci, nu mă privește?

– Exact.

– Nici chiar când va afla – lucru inevitabil – că nu-l iubești?

– Îl iubesc foarte mult, replică Aura, furioasă.

Flint râse încetișor, cu un imens cinism nuanțându-i tonul.

– A, trebuie să te admir pentru privirile lascive, zâmbetele și atingerile blânde. Dar mie nu mi s-au părut deloc iubitoare, iar dacă Paul n-ar fi atât de

amorezat de tine încât nu mai poate judeca limpede, și-ar da seama că ceea ce simți pentru el nu e genul de iubire care să ducă la o căsnicie fericită.

– Ceea ce pentru tine nu mai are nici o taină, cred...

Străduindu-se să-și recapete controlul, Aura își trase respirația.

– Îl iubesc, repetă ea în cele din urmă, dar convingerea din voce îi era subminată de un sentiment de zădărnicie. O singură privire rapidă spre profilul neînduplecat al lui Flint fu suficientă ca să știe că, orice-ar fi spus, pe acel om nu-l putea convinge.

– La fel cum l-ai iubit și pe fratele tău mai mare, cu respect și admirație, și chiar un strop de recunoștință, îi dădu el dreptate, fără patimă. Dar în căsnicie nu despre așa ceva e vorba, frumoasă, seducătoare și sexy Aura. În căsnicie e vorba de a te culca în același pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere și entuziasm.

Mica ei exclamație răsună reverberat în mașina întunecoasă. Căută un răspuns, dar mintea îi era ținută prizonieră de impersonalitatea sumbră și studiată din tonul lui.

După o clipă, Flint continuă:

– Când Paul se uită la tine, în ochi i se citește dragostea, dar într-ai tăi nu văd mult mai mult decât satisfacția de a obține ceea ce ți-ai dorit: un soț îngăduitor și comod.

Împietrită, Aura spuse:

– Vreau să mă duc acasă.

– Nici nu mă mir.

Părea amuzat, aproape leneș de amuzat, și mulțumit, ca și cum reacția ei ar fi fost tocmai aceea la care se așteptase.

– Dar vei rămâne aici până termin.

– Ce-ți dă dreptul să vorbești așa cu mine?

Cuvintele i se rostogoliseră din gură, fierbinți de indignare, rușinos de sfidătoare, trădând mult mai mult decât ar fi fost înțelept. Aura încercă disperată să-și potolească temperamentul scăpat din frâu care o băga în atâtea belele, înainte de a găsi căi de a și-l înfrâna.

– Paul e prietenul meu, spuse rece Flint. Țin la el și la fericirea lui. Și aș detesta să-l văd legat de o mică fâșneață interesată, când cu câteva cuvinte aș putea să-l salvez. Pentru asta există prietenii, nu?

Ultima întrebare fusese rostită tărăgănat, batjocoritor.

Nu avusese de gând să-l lovească. Ba chiar, nici măcar nu-și dădu seama că o făcea, până când relieful înalt al obrazului lui îi opri mâna cu o bruschețe atât de implacabilă, încât impactul îi zgâlțâi toate oasele brațului.

Icnind de șoc și durere, își trase mâna înapoi, cuprinzându-și-o cu cealaltă, în timp ce-i spunea cu o voce pe care sperase să nu și-o mai audă niciodată:

– Să nu mă faci fâșneață. În viața *ta* să nu mă mai faci fâșneață.

Flint nu se clintise. Un răstimp lung, încărcat, amprenta mâinii ei, albicioasă în întuneric, se desluși cu o precizie dizgrațioasă.

Atât de rece încât înghețа până și îndreptățita ei indignare, Flint replică:

– De ce nu? I te vinzi. Asta fac fâșnețele. Oferă servicii sexuale pe bani.

– *Nu* mă vând lui Paul...

Vocea i se frânse, dar Aura se repezi înainte, azvârlind spre el cuvintele:

– Și nu e numai sex, fir-ai al dracului, porc ignorant ce ești, e mai mult...

– Nu mult mai mult. Pentru tine, e securitate – pentru el, dragoste. Tu ai nevoie de banii lui, el

vrea să-și petreacă tot restul vieții făcându-te fericită. Și, nu prea incidental, culcându-se cu tine. Dacă ăsta-i târgul, e destul de cinstit, cred. Numai să nu-l încalci, Aura, când va intra atât de adânc sub vraja ta, încât bietul nenorocit n-o să se mai poată târî înapoi.

Aura avu nevoie de un efort titanic pentru a-și modera tonul și a-i imprima acea cadență răspicată a sofisticării plictisite, dar spera că reușise.

– Paul are treizeci și doi de ani – e destul de mare, nu crezi, ca să se îndrăgostească și fără a avea nevoie de cineva care să-i confirme alegerea?

– Paul e un romantic, replică Flint, fără emoție. Și Dumnezeu e martor că tu, după cum arăți, poți face terci până și creierul omului cu cea mai limpede minte. Eu, însă, nu sunt câtuși de puțin romantic. Am văzut destule femei care arătau ca niște îngeri și se purtau ca scursorile străzilor, ca să pot să nu iau în seamă niște ochi verzi imenși, spuziți cu firișoare aurii și o gură cu buze pline și bosumflate, căptușită cu făgăduieli de plăceri erotice intangibile. Chiar și așa, ți-am aruncat o singură privire și m-am pomenit că mă făceai să mă întreb.

– Să te întrebi ce?

În momentul când cuvintele tremurătoare i se desprinseră de pe buze, știu că făcuse o greșeală.

– N-are nici un s...

Flint, însă, o întrerupse cu o precizie blazată:

– Să mă întreb dacă, în pat, te-ai ridica la înălțimea promisiunilor pe care le sugerezi.

Aura îngheță, cu gâtul înecat de greață. Cuvintele sexy, vorbele senzuale și seducătoare pe care le foloseau bărbații când voiau să ademenească o femeie în pat, o făceau să tremure de o frică necruțătoare.

Avea abia paisprezece ani, când soțul unei prietene de-a mamei sale îi vorbise despre fanteziile lui unde ea juca rolul principal în toate, în timp ce o aducea cu mașina acasă de la locuința lui, a soției și a celor trei copii ai lor. Păruse să creadă că frumusețea ei îi dădea dreptul de a-i spune concret ce anume voia să-i fac, în pat și nu numai în pat. Cuvintele sale fuseseră detaliate și obscene, evocând scenarii care o înghețau până-n adâncul sufletului.

Nu făcuse nici o încercare de a o atinge, nici atunci și nici altă dată, dar plăcerea lui perversă de a-i vedea pe față spaima și șocul îi distrusese complet inocența.

Scârbită și dezgustată, petrecuse următorii trei ani evitându-l, până când, în cele din urmă, își găsise curajul de a-l amenința cu dezvăluirea hărțuirii lui sexuale.

De-atunci, alți bărbați o acuzaseră că-i tachinase, că se comportase provocator, crezând că fața ei îi oglindea caracterul, că intensitatea dorinței lor o obliga să le răspundă asemenea.

A, învățase să le facă față; știa când era necesară o ușoară atingere și când erau mai indicate amenințările și scandalizarea. Dar rămăsese marcată, cu adâncurile sufletului la fel de mutilate ca pielea sfâșiată de pe obrazul lui Flint. Și încă mai simțea acea neputință bolnăvicioasă când un bărbat o privea cu complicitate speculativă, când în glas începea să i se simtă o anumită îngroșase. Detesta să fie nutreț pentru fanteziile lor.

În chip destul de straniu, cu toate cuvintele pe care i le adresase Flint, pentru el nu simțea acel gol grețos în stomac.

Unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la Paul era atingerea lui ușoară, amuzamentul plin de auto-ironie răutăcioasă. Niciodată n-o făcea să

simtă că ar fi dorit prea mult de la ea, iar când o privea, în ochi nu i se citea lăcomia, ci tandrețea. Cu Paul, se simțea în siguranță.

De la acea primă experiență, interpretase complimentele privitoare la înfățișarea ei ca pe niște preliminarii ale unor cereri pe care nici nu se gândea să le satisfacă, dar acum, ascultând glasul grunjos al lui Flint Jansen în timp ce-i cataloga nepăsător atributele fizice, fierbințeala o năpădea într-un potop de senzații ce îneca totul.

Copleșită, mortificată, spuse în șoaptă:

– Domnule... Flint, știu că ești cel mai vechi prieten al lui Paul, și mai știu că tu și el țineți foarte mult unul la altul, dar nu se cade să-mi vorbești așa. Îl voi face pe Paul foarte fericit. Te rog, du-mă acasă.

– Sper că vorbești serios, răspunse el, cu fiecare silabă răsunând amenințător, limpede și mătăsos, peste bătăile inimii ei, că de nu, frumoasă Aura, dacă într-o bună zi vei găsi un bărbat mai bogat decât Paul și te vei hotărî să te lepezi de el ca de o haină veche, am să vin după tine. Și când am să te găsesc, te voi face să-ți pară mai rău decât ai crezut vreodată că se poate.

Capitolul 2

Fără a aștepta răspunsul, porni motorul și întoarse mașina, după care o luă în josul pantei, pe când Aura purta cea mai grea bătălie din viața ei. Niciodată până atunci, nici chiar în copilărie, când fusese notorie pentru crizele ei temperamentale, nu o mai cuprinsese o furie atât de incandescentă, o mânie cu atât mai dificil de înfruntat, cu cât se întindea ca o mantie firavă peste teama care o paraliza.

Ce ticălos arogant, brutal, țanțoș și încrezut! O, cât i-ar mai fi plăcut să-i distrugă viața lui Flint Jansen, tare i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la ea milogindu-se în genunchi, ca să-l poată alunga cu un zâmbet trufaș. S-ar fi răsucit scurt pe călcâie și ar fi plecat, l-ar fi făcut să se *târască*...

Tremurând de frustrare și furie, îngrozită de propriile ei gânduri, trase cu greu aer în plămânii îndureraţi, apoi își impuse să analizeze situația calm și rațional.

În cele din urmă, după un enorm efort de voință, reuși.

Într-un fel, atitudinea lui Flint era mai degrabă înduioșătoare. Aât de des, singurele sentimente pe care bărbații își permiteau să le exprime erau înrudite cu furia. Cel puțin, suspiciunile lui Flint demonstrau că ținea sincer la binele lui Paul.

Și, privind obiectiv lucrurile, o femeie care fusese angajată de două ori nu putea să nu reprezine un risc în miza matrimonială. Dacă nu cunoșteai împrejurările, un asemenea trecut părea într-adevăr să denote o anumită lipsă de consecvență.

Din păcate, gândurile ei eminent de raționale nu reușeau să alunge cu nimic furia care clocotea pe sub stăpânirea de sine falsă și impusă. Flint *nu cunoștea* împrejurările; nu făcuse decât să se repeadă la concluzii, și-atunci cum îndrăznea s-o acuze că ar fi fost o fâșneață, că nu-l iubea pe Paul, că se mărita cu el pentru bani?

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-l frece cu mutra în fiecare cuvânt pe care-l rostise, să-l oblige să-și recunoască greșeala...

După ce mai inspiră încă o dată, ca să se calmeze, încercă să se convingă că nu avea altceva de făcut decât să-i dăruiască lui Paul fericirea. Dacă reușea, Flint ar fi fost nevoit să recunoască ce amarnic greșise. Privind orbește prin parbriz, își imagină un scenariu viu și extrem de satisfăcător, la cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsniciei ei cu Paul, când Flint, cu mândrul său cap plecat în piept, era nevoit să se căiască. Îi distingea atât de clar chipul, vedea zâmbetul grațios cu care ea îi primea scuzele mizerabile...

Mult mai târziu, își dădu seama că în acel vis imens de mulțumitor Paul nu apăruse nicăieri. Scena care se contura complet detaliată din adâncurile creierului ei nu conținea decât două personaje – ea și Flint Jansen.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până ajunseră la ea acasă. Aura dădu să deschidă portiera, dar Flint spuse scurt, în timp ce oprea motorul.

– Te conduc.

– Nu e nevoie, replică ea, răspunsul scurt umplând tăcerea înghețată.

Fără s-o ia în seamă, Flint coborî și ocoli prin fața mașinii. În acel timp, pe când luminile de pe stradă îi conturară cu aur silueta preț de câteva

momente, păru un soi de vânător neguros ieșit direct dintr-un mit, mlădios și zvelt și supranatural de mare, o prezență amenințătoare, primejdioasă, hotărâtă, în tăcerea străduței suburbane.

Menținându-și o înfumurare rigidă, Aura își coborî din mașină picioarele lungi și se ridică, după care îl urmă pe alee. O lumină aprinsă în casă dădea de înțeles că mama ei încă nu se dusese la culcare.

Ultimul lucru pe care-l dorea Aura în acel moment era ca Natalie și Flint să se întâlnească. Emoțiile îi erau prea crude și contradictorii pentru a și le controla normal, așa că, la ușă, se întoarse și spuse – cu aplomb, din câte spera:

– Îți mulțumesc că m-ai adus. Noapte bună.

Din păcate, înainte ca Flint să poată răspunde, ușa se deschise.

– Paul, gânguri Natalie, cu acea voce pe care i-o rezerva numai lui, dragă băiete, *poftește* te rog! Vreau să-ți vorbesc despre apartamentul cel nou – mă gândeam că cel mai mult are nevoie de...

– Nu Paul m-a adus acasă, se grăbi Aura s-o întrerupă.

Mama ei privi pe alături, făcând ochii mari.

– Într-adevăr, spuse ea.

Aura o privi reculegându-se, în timp ce-l observa pe Flint. Apoi, pe fața mamei sale se

așternu celebrul zâmbet care redusese atât de mulți bărbați la umilă supunere.

– Iubito, toarse ea galeș, nu sta așa lăsându-mă să mă fac de râs, prezintă-ne te rog.

Cu o furie resemnată, Aura se conformă, o auzi pe mama ei invitându-l pe Flint în casă, iar pe el acceptând imediat. Degeaba se încrunta la Natalie, care era invulnerabilă la sugestii, însă îi aruncă o privire disprețuitoare bărbatului care-i zâmbea mamei ei cu o admirație cinic-amuzată.

Ca și cum expresia ei fulminantă ar fi avut un impact fizic asupra lui, Flint înălță capul, răspunzându-i cu o privire lungă, analitică, în ochii îngustați care o sfidau să-i aducă vreo obiecție.

Spre mânia și disperarea ei, Aura nu-i putu susține privirea. Întorcând capul, își lăsă geanta pe masă cu o mișcare scurtă, brutală.

– Ce frumos din partea ta că ai adus-o pe Aura acasă, Flint. Trebuie să te tratez cu un păhărel înainte de a pleca, îl invită dulce Natalie, jucându-și expert genele, în timp ce-l introducea în salonașul aglomerat. Un whisky, fără îndoială? Pari băutor de whisky. Cred că ne-a mai rămas pe undeva.

Expresia lui îi amintea Aurei de rânjetul unui tigru.

– Nu beau, vă mulțumesc.

Aura își mușcă buza. Ar fi trebuit să fie mulțumită de acel interes neobișnuit. În urma morții lui Lionel și a dezvăluirilor ulterioare despre tenebroasa lui viață secretă, pe mama ei o cuprinsese o apatie periculoasă, care evoluase spre un colaps nervos total, când își dăduse seama că singura avere care-i mai rămăsese era o mică rentă anuală pe care Lionel nu putuse pune mâna. Abia dacă-i furniza atâția bani cât să aibă din ce trăi.

Pentru prima oară în viață, Aura constatase că mama ei avea nevoie de ea. La început, nu înțelesese cât de bolnavă era Natalie, dar când venise acasă de la un interviu pentru o slujbă pe care și-o dorea enorm și o găsise fără cunoștință, în urma unei supradoze de somnifere și tranchilizante, își dăduse seama că, pentru moment, trebuia să renunțe la orice ambiții de a-și face o carieră în marketing.

Chiar și atunci, sperase că urma să aibă timp pentru a termina proiectarea unui program de cercetări ale pieței, pe care-l începuse la universitate. Din nefericire, Natalie avusese nevoie de atenția ei continuă și, întrucât țăcănitul tastelor

de computer părea s-o scoată din minți, Aura renunțase pentru un timp.

Trecuseră șase luni nenorocite. Singurul lucru care o energizase era întâlnirea cu Paul. Aceasta o ajutase și pe mama ei. Natalie își devenea încet la starea de spirit normală.

După cum dovedea, își spuse posomorâtă Aura, reacția rapidă în fața lui Flint Jansen.

Îi era dificil să înțeleagă ce se întâmpla dincolo de licărirea limpede și dură a ochilor lui Flint, însă n-ar fi ezitat să parieze că era admirație. Tenul deschis la culoare și ochii verzi senzuali, pe care Natalie îi transmisese și fiicei sale, aproape că nu purtau urmele anilor. În pielea ca ivoriul începeau să se graveze mici riduri capricioase și auto-indulgente, trăgând în jos colțurile gurii lascive, cu buze pline. Însă chiar și așa, Natalie era superb de frumoasă.

– Nu? repetă ea cu un zâmbet de flirt complice. Ei, atunci o cafea, și până se face te rog să iei loc și să-mi spui cum de ai adus-o pe Aura acasă.

– Paul trebuia să primească un telefon din Marea Britanie, interveni scurt Aura, fără a-i păsa dacă Flint o găsea nepoliticoasă, așa că Flint a avut amabilitatea de a se oferi să-l înlocuiască.

– Numai până aici, precizează el, cu un glas lin și unsuros ca smântâna.

Obrajii Aurei se umplură de pete roșii.

– Evident, se grăbi ea cam prea tare să confirme.

– Locuiesc cu Paul, până la nuntă, o informă Flint pe Natalie, așa că, dacă doriți să-i trasmit un mesaj, o fac bucuros.

Sprâncenele Aurei se îmbinară, în timp ce-și privea semnificativ mama, impunându-i să tacă. Dar Natalie învățase că mijlocul cel mai bun de a obține ceea ce dorea era folosirea unui amestec de ademenire și sexualiate asupra celui mai puternic bărbat pe care-l avea în fața ochilor, și era prea târziu ca să învețe noi tactici.

– Nu, nu, spuse ea, zâmbindu-i lui Flint de parcă ar fi fost cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, nu era vorba decât de noul apartament. Nu-mi puteam da seama ce anume nu-mi plăcea la el, și acum câteva minute abia, când stăteam privind hidoșenia asta de-aici, mi-am dat seama că era vorba de mochetă. E prea burgheză și demodată. Trebuie s-o schimbăm, dar nu-ți face griji, voi discuta cu Paul data viitoare când ne vedem. Și-acum, ia loc te rog, și vorbește-mi despre tine. Aura, nu ne faci și nouă niște cafele, iubito?

Convinsă că Flint era prea perspicace ca să se lase amăgit de cochetăria calculată a mamei sale, Aura îl privi uimită cum îi adresa încet lui Natalie un zâmbet curtenitor și se așeza.

Natalie, care adora să flirteze și se pricepea de minune la asta, îi privea chipul dur și lipsit de frumusețe cu un interes în care se citea o anume aviditate, în timp ce începea să-i demonstreze cât talent avea la acel sport.

Flint îi răspundea la cochetăria sofisticată cu un farmec leneș și periculos, care-o făcu pe Natalie să-i mănânce din palmă cât ai zice pește. Fierbând, Aura fu nevoită să prepare cafelele și să ascule cum mama ei era interogată de un expert în materie. În cinci minute, Natalie divulgase netulburată că dragul, scumpul și *atentul* de Paul nu numai că-i cumpărase un apartament viitoarei sale soacre, ci-i oferise și o mașină.

– Numai pentru ca Aura să i-o arunce înapoi în față, oftă ea. Ce gest burghez, plicticos și îngâmfat din partea ei! Mi-ar fi făcut viața incomparabil mai puțin stresantă, în special acum. Așa stând lucrurile, dacă prietenii nu sunt destul de generoși ca să se sacrifice pentru noi, trebuie să folosim transportul în comun.

În voce i se auzea genul de oroare pe care majoritatea oamenilor îl rezervau mersului târâș peste scoici sparte. Sprâncenele lui Flint se ridicară.

Foarte încurajată de această reacție, Natalie continuă:

– Și ce diferență e între a ne muta înainte de nuntă și a ne muta după aceea? Nu mă plâng, dar ne-ar fi ușurat enorm viața tuturor dacă aveam la dispoziție noul apartament, care e de patru ori mai mare cât chichineața asta oribilă, ca să primim musafiri. Dar nu, Aura a venit cu ideea că nu se face. De parcă eu n-aș avea cap să judec! Nu că ar conta cu adevărat, dar asta înseamnă că am să rămân închisă aici până se întorc ei din luna de miere. Am fost bolnavă, așa că nu pot face față unei mutări de una singură.

Ori ce câte ori părea pe cale să se potolească, Flint îi punea încă o întrebare aparent inofensivă și iarăși o apuca, turnând fel și fel de lucruri pe care Aura ar fi dat orice ca Flint să nu le afle. Răsfățată și adorată toată viața, Natalie fusese prețuită numai pentru înfățișarea ei, pentru stilul ei plăcut. Era firesc să graviteze spre bărbații care arătau ca și cum ar fi fost capabili s-o apere. Flint corespundea perfect tiparului.

Dacă-ți plăcea acest gen de autoritate masculină deschisă și agresivă. Cu degete tremurătoare, Aura puse tava pe masă. Știa că era nedreaptă; aerul competent și autoritar al lui Flint, acea siguranță înnăscută de a fi un om stăpân pe sine și pe lumea lui, nu avea nimic prefăcut. Era o parte integrantă din el, la fel de firească precum îi erau zâmbetul și semnele complexe de pericol care vibrau în jur.

Aura știa că nu era cazul să-și manifeste enervarea și revolta, dar când apăru cu tava, luă cu multă fermitate conversația sub controlul ei, conducând-o cât mai departe de subiectele personale, pentru a se concentra asupra bărbatului așezat în fața ei, cu chipul slab, inteligent și impresionant ascunzând orice gând cu excepția celor pe care accepta să le dezvăluie.

Din fericire, Natalie știa că bărbații adorau să vorbească despre ei înșiși. Ceru detalii despre viața lui, astfel încât aflară că era un fel de agent care rezolva problemele speciale ale firmei sale, călătorea mult în străinătate, se născuse în Wairarapa și continua să se întoarcă acasă cât putea de des, și avea treizeci și unu de ani, cu unul mai puțin decât Paul.

Ceea ce, își spuse Aura în timp ce sorbea din cafea, probabil explica atitudinea protectoare a

lui Paul față de el, în școală. Cu siguranță, acum nu mai avea nevoie de nici o protecție. Ar fi fost greu de imaginat un om mai încrezător și mai invulnerabil decât Flint Jansen. Și-l imagina rezolvând probleme pe tot globul, cu inteligența sa ascuțită întărită de energia disciplinată și autocontrolul încrezător, carisma sa masculină, tăioasă, prevenindu-i pe toți cei ce i se puneau împotrivă că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-l ia într-adevăr cât mai în serios.

Și avea talente de povestitor. În timp foarte scurt, le făcu pe amândouă să râdă, dar cu toate că părea absolut deschis, Aura își dădu seama că dezvăluia foarte puține despre ocupația lui, ca și despre sine însuși. Le prezenta o versiune cenzurată abil a vieții sale, pe care era clar că o mai folosise.

O privire rapidă și neobservată spre ceasul de la mână o informă că se afla acolo doar de treizeci de minute. Păreau să fi trecut câteva ore. Nervoasă, își spuse că niciodată n-avea să mai poată privi cămăruța mică și cam sordidă, ce părea și mai înghesuită din cauza mobilei pe care Natalie reușise s-o salveze din naufragiul vieții sale, fără a și-l aminti pe Flint în acel decor. Cumva, reușise să-și imprime pecetea perso-

nalității sale focos-tenebroase, într-un mod cum Paul n-o făcuse niciodată.

Cel puțin, ei nu-i acordase prea multă atenție; se concentrase exclusiv asupra mamei sale.

Ceea ce o îngrijora pe Aura. Știa să recunoască iscodelile abile când le auzea și, grație lui Natalie, Flint știa acum că nu aveau nici un ban pe lângă anuitatea ei jalnic de mică. Natalie îi povesti până și despre generozitatea lui Alick de-a lungul anilor, astfel confirmând, își spuse disperată Aura, părerea lui Flint despre cele două Forsythe ca fiind lacome și pornite să apuce tot pe ce puteau pune mâna.

Totuși, de fapt nu avea nici o importanță. Paul știa că ea nu era așa, și n-o interesa decât părerea lui Paul.

Probabil observase privirea ei furișată spre ceas, căci se ridică aproape imediat. Aura trecu peste protestele mamei sale, spunându-i răspicat că Flint zburase cu avionul toată ziua și desigur era frânt de oboseală.

– Nu pari obosit, murmură Natalie. Arăți... foarte viguros.

Aura se foi, neliniștită. Era deprinsă cu aluziile mamei sale, dar cochetăria ei o zgâria pe nervi insuportabil.

Cu amuzamentul ascuns sub un zâmbet, Flint răspunse:

– Aura are dreptate, mi-ar prinde bine un pui de somn.

– Mă rog, bine, atunci ne vedem mâine, replică dulce Natalie, privindu-l pe sub gene.

Îi întinse mâna. Aceasta fu înghițită de a lui, dar în loc de a i-o strânge, Flint îi sărută cu un aer afectat degetele.

Natalie râse, se umflă în pene și, lucru uimitor, roși.

Aura interveni scurt, pe un ton auster:

– Noapte bună.

Nu-i întinse mâna.

Zâmbetul lui Flint era măsurat, cu o răceală destul de vizibilă.

– Pe curând, spuse el și, cumva, aceste cuvinte, rostite de acel glas înăsprit senzual, îi trimiseră fiori pe șira spinării.

Când în sfârșit plecă, iar Aura putu respira din nou, spuse sec:

– Mă rog, nici nu mai are nevoie să pună alte întrebări. I-ai spus tot ce ar avea nevoie vreodată să știe despre noi.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Aura, încearcă să nu mai fii așa de nesuferit de burgheză.

În tonul plat și obosit al mamei sale se strecură o notă ce putea fi de pizmă, când adăugă:

– Nu cumva ești un piculeț geloasă că nu ți-a arătat nici un dram de interes, ce zici?

Din cine știe ce motiv obscur, aceste cuvinte o dureră. Buzele Aurei se despărțiră, gata să dea o replică promptă, apoi se închiseră la loc, strâns, fără a le da prilejul cuvintelor tăioase să izbucnească. De-a lungul anilor, învățase cum să trateze cu mama ei, iar un răspuns furios era modul cel mai neinspirat. Probabil că incidentul neplăcut de pe One Tree Hill îi zguduise stăpânirea obișnuită.

Cu un zâmbet răutăcios, spuse:

– Nu, câtuși de puțin. N-ai decât să-l iei tu pe irezistibilul Flint; probabil că prietenele tale vor râde de diferența de vârstă, dar cred că au să te invidieze. Oricum, eu nu l-aș mai plictisi cu alte detalii din viața noastră personală, altfel ai să-l vezi dând fuga la cineva cu o conversație mai interesantă.

Își dădu seama, din expresia mamei sale, că nimerise drept la țintă. Dacă Flint Jansen o mai lua la descusut pe mama ei, probabil că i-ar fi fost destul de ușor să afle tot ce dorea – era acel gen de om – dar, cu un dram de noroc, de-acum încolo Natalie n-avea să se mai repeadă cu amănunte necerute de nimeni.

Fusese o zi ciudată. Ghemuindu-se în patul din camera ei înghesuită, închizând ochii ca să se apere de lumina felinarului de pe stradă care reușea să-i găsească fața în fiecare noapte, prin spațiul dintre oblon și cerceveaua ferestrei, Aura încercă să adoarmă, folosind o incantație care nu dădea greș niciodată.

În două săptămâni, avea să se mărite cu Paul, cu Paul cel iubit, blând, bun și înțelegător, și urma să se poată relaxa, pentru a trăi viața senină și fericită după care jinduise dintotdeauna.

Sigur că aveau să existe probleme, dar le puteau învinge împreună. Mama ei, pe de o parte, urma să pretindă întotdeauna atenția necontenită despre care considera că i se cuvenea. Dar, căsătorită fiind, principala loialitate a Aurei avea să-i revină lui Paul. Scumpului de Paul. Intenționa să-l facă atât de fericit, la fel de fericit cât avea s-o facă și el pe ea.

Două săptămâni. O jumătate de lună. Doar încă paisprezece zile.

Izgonindu-și cu îndârjire din minte chipul cizelat feroce al lui Flint Jansen, întoarse capul pe pernă și adormi.

A doua zi dimineață, se trezi cu o ușoară durere de cap și nervoasă ca o pisică mângâiată în răspăr. Cerul senin din seara trecută fusese acoperit cu un plafon greu de nori negri; ploaia lovea insistent în geamuri.

Ascultând traficul de dimineață fâșâind pe asfalt prin fața casei, Aura se întrebă de ce avea senzația că stătuse toată noaptea într-o cameră plină de fum. Nu putea fi din cauza vremii. Plouase aproape pe tot parcursul toamnei, așa că se împăca ușor cu gândul nunții într-o zi umedă.

Și toate erau sub control. Revăzu în minte lista. Furnizorul știa că nu trebuia să dea atenție instrucțiunilor lui Natalie; rochia de mireasă era croită după un model simplu și curgător, potrivit cu silueta ei și cu neformalismul ceremoniei, nu complicat și pretențios, așa cum propusese Natalie. Iar florarul nu-și făcea iluzii cu privire la genul de flori pe care le dorea.

O nuntă, chiar și una mică așa ca a lor, era un eveniment deosebit. Acea nuntă avea să fie perfectă, de la marșurile nupțiale până la cavalerul de onoare...

Flint Jansen.

Ca explozia unei nove, amintirea serii trecute îi scăldă într-o lumină orbitoare toată mintea,

însoțită de o rușine care o îngrețoșa, când își aminti visul ce-o trezise din somn pe la jumătatea nopții. Explicit, senzual, mult prea viu, cu ei doi înlănțuiți într-un pat înfășurat în plase albe. Prin ferestrele largi intrau sunetele slabe ale mării. Mirosuri cu iz tropical pluteau prin aerul încins, toropitor.

Încercă să se convingă că bărbatul din patul acela lat fusese Paul, dar deasupra ei văzuse chipul bronzat și cu trăsături aspre al lui Flint. A lui Flint era gura care o sărutase cu atâta pasiune și un asemenea erotism îndrăzneț, Flint era cel ce-o atinsese așa cum Paul nu încercase niciodată.

– O, Doamne, șopti Aura, îngropându-și fața în perna încinsă.

Cumva, Flint Jansen se strecurase prin barierele ei de apărare și îi cucerise cea mai nestăpânită parte a minții, zona ascunsă care fabrica visuri și simboluri, sursa secretă a imaginației. În viața ei nu i se mai întâmplase o asemenea trădare.

Poate că acel răzbunător vis cu ochii deschiși, în drum spre casă dinspre One Tree Hill, îi dăduse eului ei lăuntric permisiunea de a-și face fantezii? Oare forța furiei o împinsese până în subconștient, unde din cine știe ce motiv fusese trasmutată într-o pasiune pe care încă n-o cunoscuse?

În cele din urmă, după ce meditase prea mult timp la toată încurcătura, fu nevoită să accepte că, dintr-un motiv sau altul, era atrasă pe plan fizic de Flint.

Desigur, asta nu avea nici o legătură cu dragostea, nu era decât o simplă reacție chimică. O fi fost Aura relativ nesofisticată, dar știa că o asemenea explozie a simțurilor se stingea, de obicei, la fel de repede pe cât se inflamase. Văzuse ce pățiseră acele prietene ale ei care se crezuseră îndrăgostite. Descoperiseră că, într-un timp înfricoșător de scurt, după ce dorința era astâmpărată, nu le mai rămânea decât gustul amar al unei aventuri ratate.

Jessica Stratton, cea mai bună prietenă a ei și domnișoara de onoare, nimerise într-o asemenea groapă cu doar un an în urmă. La amintirea deziluziei care urmase, Aura se ridică în capul oaselor, tremurând în frigul umed din cameră, și întinse mâna după halat.

– Nici măcar nu-mi *place*, se văicărise Jessica. Am crezut că era cea mai mare poveste de dragoste de la Romeo și Julieta încoace, îl găseam minunat, și pe urmă, într-o dimineață, când m-am trezit din somn lângă el, n-am mai văzut decât un mitocan înnebunit după sport, cu

păr pe degetele de la picioare și grav bolnav de egotism. Nici măcar nu era bun la pat; o făcea la număr! Ce Dumnezeu oi fi găsit la el?

– Chimia, replicase țanțoșă Aura, destul de mândră în sinea ei că nu căzuse niciodată pradă acestui fenomen.

Era clar că mândria nu avea sorți de izbândă. Căci, în momentul când îl privea pe Flint Jansen, se întâmplau ciudățenii cu picioarele ei și cu șira spinării, iar măruntaiele i se topeau într-un chip straniu, pătruns de însuflețire și nerăbdare.

Atingerea lui Paul era plină de căldură, dragoste și fericire. Ceea ce simțea când se uita Flint la ea era excitație sexuală fierbinte, pofta elementară a unei femei după cel mai potent bărbat din preajmă.

Gura cu buze gingașe și pline i se crispă de dezgust, în timp ce-și lua halatul pe ea și înnoda cordonul. Poftă, asta era și nimic mai mult, o atracție primordială la nivelul simțurilor, un imbold biologic direct care nu avea nimic în comun cu iubirea sau încrederea. Femelele de animale îi simțeau forța și, din această cauză, se împerecheau cu cel mai puternic mascul.

În pofida chipului său frapant, dar nu frumos, și a expresiei neînduplecate, Flint era un bărbat

foarte sexy, înconjurat cu o aură de pericol pe care unele femei o găseau torid de senzuală. Totuși, Aura era imună la ceea ce-i oferea ei.

Oricât de incomodă și tulburătoare îi era reacția față de Flint, îi putea face față. Nu trebuia decât să țină minte că urma să treacă. N-avea de gând să schimbe aurul curat al sentimentelor ei pentru Paul, afecțiunea și prietenia, faptul că îl respecta, îl admira și îl iubea, pentru tot lustrul și sclipiciurile ademenitoare ale dorinței sexuale, oricât de puternic ar fi strălucit în lumina lunii.

Încurajată de rațiune, Aura făcu un duș și se spălă pe dinți în baia lor mică, după care pregăti cafeaua și îi duse mamei sale paharul de apă minerală cu o felie de lămâie care constituia prima ei masă din zi. După aceea, se așeză să-și mănânce pâinea prăjită la masa de sufragerie dintr-un capăt al salonului.

Aproape imediat, sună telefonul.

– Bună, iubito, o salută Paul. E totul în regulă pentru diseară?

– Până acum, totul, zâmbi Aura, privind spre vremea mohorâtă de afară. Nu mă îndoiesc că azi au să mai fie câteva crize, dar pentru moment sunt stăpână pe situație.

Îi auzi în glas zâmbetul.

– Perfect. Cum te-ai înțeles cu Flint aseară?

Visurile o iritau atât de tare, încât imediat se întrebă dacă nu cumva Paul știa...

Ei, na, bineînțeles că nu știa nimic!

– Bine, răspunse ea, mașinal. A fost destul de înduioșător, de fapt. M-a dus în vârf la One Tree Hill și a încercat să se convingă că nu-ți doresc decât binele.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Paul să răspundă, pe un ton amuzat:

– Nu zău? Și crezi că l-ai convins? Sau i-ai spus să-și vadă de treburile lui?

Aura râse încet.

– Mă cunoști prea bine. Sinceră să fiu, puțin îmi pasă ce gândește. Pe tine să te conving, numai asta mă interesează. Și am mult timp la dispoziție ca să reușesc; cel puțin șaizeci de ani.

Cu o nemărginită tandrețe, Paul spuse:

– Draga mea, te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Nu atât de mult pe cât urmează, replică el calm, aproape ca și cum ar fi depus un jurământ; înainte ca Aura să poată răspunde, continuă: dar, de-ajuns cu astea! Nu-mi pot petrece toată dimineața schimbând vorbe dulci cu tine, am destule treburi. Azi după-amiază ai să te ocupi de flori, nu, așa că vei fi aici când sosesc furnizorii, la trei?

– Da. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră ca să aranjez florile, iar cu furnizorii nu am altceva de făcut decât să le-arăt unde sunt diversele lucruri din bucătărie. Îmi rămâne timp destul ca să mă întorc acasă și să mă schimb până vii tu să mă iei.

– Bine. Deși ar dura incomparabil mai puțin dacă te-ai da jos de pe caii ăia mari și ai accepta o mașină. Bine, am mai discutat asta, dar cred că ești cea mai încăpățânată și mai exasperantă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea. Acum trebuie să te las, iubito, îl aud pe Flint cum iese la suprafață și trebuie să plec în trei minute, dacă vreau să nu întârzii.

Aura închise telefonul, întrebându-se dacă în acea după-amiază Flint avea să fie în apartament.

Evident că nu, se dojeni ea, în vreme ce-și termina pâinea prăjită și bea o ceașcă de cafea. Avea slujba aia a lui importantă, cu o sonoritate cam sinistră; urma să fie la serviciu, de să le treacă fiorii pe toate femeile de-acolo.

După ultima probă a rochiei de mireasă, luă prânzul cu o veche prietenă, acasă la bunica ei, înainte de a porni spre apartamentul lui Paul, cu autobuzul. Parcurse ultimele câteva sute de metri pe jos, prin ploaia torențială care amenințase

toată ziua. Umbrela îi salvă capul și umerii, dar umezeala rece de pe picioare și pantofi o făcu să se strâmbe. Dacă o mai ținea mult așa, trebuia să-și ia un impermeabil.

Ba nu, își spuse ea în timp ce ultimele frunze ale toamnei pluteau ca niște parașute cafenii ude, spre a ateriza într-un strat îmbibat de apă pe alee. După ce se căsătorea urma să aibă o mașină, iar viața avea să fie mult mai comodă. Însă tot nu regreta că acceptase oferta lui Paul.

Cel puțin, Flint n-o putea acuza de rapacitate.

Până și cameliile perfecte, pline de viață, păreau să se ofilească sub atacul necontenit al ploii, în timp ce margaretele albe cu galben și roz erau strivite în noroi. Într-o grădină, daliile dintr-un rond mare aveau tulpinile încă verzi și înfrunzite; numai capetele unde crescuseră florile viu colorate, spre soare, erau țepene, înnegrite.

Pe Aura o cuprinse o melancolie acută și neașteptată, o oboseală sufletească încătușându-i inima. Din cauza vremii, își spuse ea, scuturându-și umbrela înainte de a tasta codul care deschidea ușa de la stradă a complexului de apartamente. Luna iunie era adesea frumoasă, dar în anul acela se hotărâse să se repeadă direct în plină iarnă.

Peste două săptămâni, avea să fie măritată cu cel mai drăguț om pe care-l cunoscuse în viața ei și urmau să zboare cu avionul spre o insuliță luxuriantă din arhipelagul Fiji, în luna de miere, unde n-avea altceva de făcut decât să se desfete la soare, în ambianța tropicală, și să învețe cum să-l mulțumească pe Paul.

Parcă invocat de un înger al răului, glasul lui Flint îi răsună batjocoritor în minte: „E vorba de a te culca în același pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere și entuziasm...“

Sub mâna ei dintr-o dată nesigură, ușa se deschise. Aura străbătu grăbită holul, dând din cap în semn de salut spre portar, cu tocurile bocănind sonor pe marmura netedă, lucioasă. În lift, apăsă butonul etajului trei.

Of, ce proastă era, să-l lase s-o domine așa. Sigur că dorea să facă dragoste cu Paul; îi plăceau sărutările lui, mângâierile, o făceau să se simtă încălzită, iubită și în siguranță. De-asta desfăcuse primele două logodne. Deși amândoi bărbații îi plăcuseră foarte mult, nu-i putuse lăsa s-o atingă dincolo de nivelul celor mai ponderate mângâieri.

Paul era cu totul altfel. El îi înțelesese prudența, frica nesigură pe care niciodată nu și-o

învinsese cu adevărat, și nu încercase s-o zoreascăspre o relație sexuală înainte de căsătorie.

Desigur, Flint nu avea nici cea mai vagă idee că încă mai era fecioară! Alungându-și cu forța din minte tonul neînduplecat cu care o acuza că nu era cu nimic mai virtuoasă decât o târfă, deschise ușa apartamentului lui Paul.

Florile sosiseră deja. În bucătărie, buchete mari de trandafiri, garoafe și crini peruvieni stăteau în găleți, garnisite cu mici orhidee din Singapore, toate în nuanțe de roz, bronz și verde-lăptos. După ce-și agăță haina în cuier, Aura încercă să-și alunge ciudata oboseală pornind încet prin camerele mari ale apartamentului, în căutarea locurilor unde să pună vazele.

O oră mai târziu, aranja trandafirii într-o vază enormă de pe masa din hol când, în sunetele vocii magnifice a lui Kiri Te Kanawa cântând Gerswhin, auzi ușa de la intrare deschizându-se. O privire scurtă peste umăr îi dezvălui silueta zveltă a lui Flint Jansen intrând agale pe ușă, ca la el acasă, cu un zâmbet absolut detestabil care nu-i îmblânzea deloc chipul arogant.

Ochii Aurei îi evitară pe ai lui, săgetând spre obrazul pe care i-l pălmuise. Nu mai rămăsese aproape nici o urmă a loviturii, cu excepția unei

roșeți ușoare a pielii în jurul cicatricei subțiri. În sufletul ei se răzvrătiră neplăcut remușcările și dezgustul de sine.

– Bună, îl întâmpină ea, alungând nervoasă imaginile fragmentate ale visului din timpul nopții care amenințau să iasă la suprafață din locul unde le îndesase.

Zâmbetul se lăți, pe când Flint o studia în voie. Aura își scosese pantofii uzi și stătea desculță într-o fustă bej strâmtă și un pulover auriu, exact în nuanța din inima marilor crizanteme crem; baticul maro închis cu bronz îi stătea puțin răsucit într-o parte. Sub studiul ochilor îngustați ai lui Flint, se simțea ca un copil al străzii.

– Spiritul toamnei, comentă el indiferent, închizând ușa în urma lui, pentru a avansa în hol. Nu te întrerupe pentru mine.

– Nici n-aveam de gând.

Era un răspuns scurt și mult prea revelator, dar Aura avea senzația că cineva înclinase toată lumea stabilă pe care stătea. O stranie stare de sufocare îi îngreuna vorbirea. Întorcându-se spre flori, împinse la locul lui un splendid boboc trandafiriu-bronzat.

– Îmi pare rău că te-am pălmuit aseară, spuse ea, brusc.

Tăcerea dintre ei se prelungi, încordată. Aura își menținea privirea spre florile din vază.

– Zău? Nu ți-am prea dat de ales.

În tonul lui nu se simțea nici o emoție, nimic care să-i sugereze ce gândea de fapt.

Aura ridică din umeri.

– Totuși, spuse ea ursuză, înfigând încă o tulpină mare în partea din spate a aranjamentului, de obicei nu lovesc oamenii așa, când îmi vine.

– Scuzele se acceptă.

Era clar că-l durea în cot.

Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre bobocii de trandafir cu tulpină lungă. Se grăbi să-și ferească privirea, straniu afectată de imaginea florii fragile ținută cu atâta grijă în mâna lui suplă și puternică, pe când o ridica în dreptul feței.

– Nu are miros, comentă el pe un ton detașat.

– Într-adevăr. Majoritatea florilor cultivate pentru piață și-au pierdut mirosul. Până și garoafele miros foarte slab.

Îndruga verzi și uscate, așa că trase adânc aer în piept, ca să-și revină. Dacă mai avea mult parte de prezența lui, își spuse ea cu o ușoară isterie, urmau s-o apuce sufocațiile.

– Mare păcat. Aș fi preferat o coadă cu câteva degete mai scurtă, dar un miros mai puternic.

– Nu toți trandafirii au miros.

– Îi prefer pe cei care au.

Aura dădu din cap.

– Și eu.

Flint îi întinse floarea. O luă, evitându-i cu grijă degetele.

– Se vor deschide? o întrebă el.

Ridicând din umeri, Aura puse trandafirul în vază.

– Nu știu. Uneori da, alteori așa mor.

– Sărmanele. Nu miros, nu înfloresc, nu fac semințe. Nici nu se pot numi flori. Mă întreb cui i-o fi venit ideea că astea sunt de preferat în locul realității.

Intră în salon, adăugând cu nepăsare:

– Îți aduc ceva de băut.

– Nu, mulțumesc, n-am nevoie.

Când, însă, reveni, Flint avea într-o mână un pahar cu vin, iar în cealaltă unul cu whisky, completat din belșug cu apă.

– N-oi fi având, spuse el, dar eu am, și nu beau niciodată singur, așa că-mi poți ține de urât. După cum arăți, nu ți-ar strica. E doar vin alb, sec, cu un buchet floral și o notă deconcertantă de pasiune. Ai avut o zi grea?

– Nu tocmai, răspunse Aura, luând fără tragere de inimă paharul. Flint descrisese vinul într-un mod prea intim, prea personal, glasul său abraziv stăruind asupra cuvintelor ca și cum la ea s-ar fi referit, nu la vin.

– Pentru ce bem? o întrebă, neîncercând să-și ascundă nota de ironie din glas.

Ochii de culoarea și limpezimea topazului îi cercetau fața; parcă încerca să-i pătrundă sub piele, până la gândurile din creier și emoțiile din inimă.

Hotărâtă să nu-l lase să observe cât de incomod se simțea, spuse cu nepăsare:

– Pentru viitor, întotdeauna e cel mai potrivit toast. Acoperă o zonă întinsă.

– Într-adevăr. Ei bine, Aura Forsythe, pentru viitor. Fie să-ți aducă tot ce-ți va fi de trebuință.

Încurcată de formularea neobișnuită, Aura răspunse:

– Asemenea.

Și înghiți puțin vin, înainte de a lăsa paharul jos.

– Intenționezi să ți-l lași în voia sorții? întrebă el, cu aparent dezinteres, înclinând paharul astfel încât lumina refractată prin lichid să sclipească în mii de cristale scânteietoare, exact în aceeași nuanță cu a ochilor lui.

– Ce altceva aș putea face?

Luând o frunză de in, ca o sabie marmorată, o potrivi în vază, cu tot atâta grijă cu câtă își ferea fața.

Flint râse încet.

– A, eu cred în a-mi făuri singur viitorul. Cumva, mă așteptam ca și tu s-o faci.

– Nu cred că poate cineva asta, răspunse ea, atinsă de aluzia că ar fi fost o manipulatoare.

– Ba cum să nu poți. Intervine întotdeauna și neprevăzutul, dar noi stabilim regulile de bază.

– Ne facem planuri, replică ea scurt. Însă de multe ori, planurile noastre se dau peste cap.

– Ale mele, nu, insistă Flint cu atâta convingere, încât Aura îl crezu. Mai ales atunci când știi ce faci. Și eu am grijă să știu.

Aura se pricepuse dintotdeauna să descifreze rapid semnalele. Împrejurările în care fusese crescută îi cizelaseră talentul înnăscut, până la ascuțișul unui brici. Glasul lui Flint răsuna plat, fără inflexiuni, ochii îi erau pe jumătate acoperiți de pleoape, pe chipul imobil, cuvintele rămâneau laconice, dar amenințarea se simțea între ei dezgolită, deschisă.

– Dar, încheie el aproape indiferent, desigur, trebuie să înțelegi ceea ce faci. Iar culesul informațiilor poate dura câtva timp.

Aura mută o crizantemă cu câțiva centimetri mai la dreapta. Nu avea nici un motiv de teamă din partea lui Flint Jansen, pentru că acesta nu-i putea face nici un rău. Îl iubea pe Paul, Paul o iubea pe ea, iar atâta lucru era de ajuns ca să se simtă în siguranță.

Întorcând capul, îi adresă un zâmbet batjocoritor.

– Mă tem că despre mine nu vei afla prea multe. Cu excepția celor două logodne anterioare, am dus o viață destul de plicticoasă. Burghezie cinstită, cum spune mama mea.

Pleoapele lui se coborâră și mai mult, ascunzându-i licărirea orbitoare din privire.

– Dacă e ceva de descoperit, aflu eu.

Ar fi fost o prostie să fie alarmată de o declarație atât de simplă. Dar, în ciuda încrederii ei, Aurei i se încreți pielea, firișoarele de păr zbârlindu-se de o spaimă atavică, lipsită de orice bază rațională.

Atentă să nu privească în direcția lui, cu umerii drepți și mândri, făcu un pas înapoi, pentru a-și studia opera. Poate că vaza mai avea nevoie de încă o crizantemă? Începu să caute printre flori.

– Las-o-n pace, îi ordonă calm Flint, arată perfect. O lucrare îndemânatică, disciplinată, cu suficiente surprize ca să nu plictisească.

Neluând în seamă insinuarea, Aura ridică din umeri.

– Mulțumesc, spuse ea, infiltrându-și în cuvintele politicoase o undă nu prea subtilă de ironie. Adună rapid cele câteva flori rămase și porni hotărâtă spre bucătărie.

– Ți-ai lăsat aici vinul, îi aminti îndatoritor Flint, urmând-o, pentru a pune paharul pe bufet.

– Oricum nu beau în timpul zilei, replică Aura, în timp ce începea să aranjeze bobocii într-un ulcior de ceramică.

– E un talent foarte feminin. Ai luat lecții?

– Nu.

Flint stătea rezemat de bufet, sprijinindu-și pe un șold trupul zvelt, cu coapsele la fel de tari ca abdomenul plat, în timp ce învârtea paharul între degetele lungi și bronzate, privind-o ca și cum ar fi fost o noutate care-l intriga. Impactul ochilor lui o ținea la limita tensiunii, stârnindu-i o nervozitate pe care Aura nu și-o bănuise niciodată. Afară, ploaia, vestitoare mohorâtă a iernii, bătea trist în ferestre, spălând urmele verii și amintirea zilelor calde și a nopților reci de toamnă.

– Mă surprinzi.

Glasul lui scăzut îi străbătea trupul cu senzații ca niște labe de pisică.

– Ai o siguranță atât de lustruită, atât de cizelată, perfectă și finisată, încât am presupus că ai fost la una din școlile alea din Elveția unde te învață cum să gospodărești un conac, să le uimești pe moștenitoare și să-i intrigi pe toți bărbații care-ți ies în cale.

– Mama mea a învățat la o școală din-asta, răspunse ea cu nepăsare, dar eu, nu.

– De ce?

– Tatăl meu vitreg considera că ar fi stricat orzul pe gâște.

La optsprezece ani, Aura fusese încleștată într-o bătălie deschisă cu Lionel Helswell, fiind gata să plece oriunde, numai să scape de el. Lionel, însă, se opusese planului, deși școala ar fi fost plătită din contul ei deschis.

Îi putuse interzice banii, pentru că Natalie declarase indiferentă că ea nu se pricepuse niciodată la cifre, așa că îi predase sub semnătură lui Lionel toate responsabilitățile, inclusiv administrarea contului. Iar acel om puritan, mărunt și îngust la minte, cu probitatea și aerul său autoritar și cu ideile lui rigide despre disciplină, cheltuise totul pe o viață secretă sordidă, cu jocuri și femei ușoare.

Aura luase măsuri ca *ea* să se priceapă la cifre, precum și la plictiselile burgheze ca declarațiile bancare și balanțele de plăți.

– N-a ieșit la lumină adoratorul tău văr?

Umerii Aurei se îndreptară.

– Alick n-a avut nici o legătură, replică ea, crispată.

– Dar ți-a plătit studiile universitare, nu?

Glasul lui Flint era lipsit de grabă, dar neîndu-plecat. Aura își mușcă buza.

– Ba da, confirmă ea, fără tragere de inimă.

Ca întotdeauna, Lionel refuzase să-i acorde sprijinul, așa că Aura îl lăsase pe Alick s-o finanțeze, înțelegând că urma să se achite cândva. La un colegiu politehnic din zona ca un parc aflată în vestul orașului Auckland, începuse să studieze contabilitatea, ca să nu mai fie din nou la discreția financiară a vreunui bărbat. Spre ușoara ei surprindere, descoperise că-i plăcea să lucreze cu cifrele și cu banii; cel puțin, astea nu-i impuneau trăiri emoționale.

Totuși, nu peste mult se lăsase ademenită să-și ia o dublă licență în sisteme informaționale și marketing, ceea ce-i făcuse o plăcere imensă.

– Deci, ai petrecut acolo cât de mult timp ai putut, continuă rece Flint. Patru ani ai stat – te-ai distrat prea mult ca să-ți obții diploma în trei, cum se obișnuiește?

Aura îl privi lung. Nu știa că studiase pentru dublă specializare? Nu, era clar că nu știa. Lăudatul lui sistem informativ îl lăsase baltă – rău! Probabil credea că se zbenguise prin universitate, în căutarea unui soț. Și, cu siguranță, n-avea de gând să-i spună că își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu burta pe carte.

– M-am simțit bine, recunoscu ea.

Fuseseră patru ani ocupați, fericiți și demni de efort, plini cu distracții și muncă grea. Locuise într-o serie de apartamente mici din apropierea campusului, împreună cu alte studente, iar în timpul vacanțelor muncise cu program prelungit pentru a-i rambursa lui Alick datoria, așa că nu-l mai văzuse prea des pe Lionel.

Acesta turba de furie că-i scăpase de sub control. Gândul îi făcu buzele să se arcuiască.

– Înnebunitor zâmbet mai ai, remarcă Flint, într-o doară. Tainic, periculos și infinit de insinuant. Nu-i de mirare că Paul s-a îndrăgostit până peste cap.

– Ne iubim.

Vocea ei era calmă și lipsită de orice emoție, cu excepția încrederii. Flint Jansen era o brută, iar singura cale de a trata cu brutele era aceea de rămâne calmă și detașată.

– Dar sunt convinsă că dosarul pe care mi l-ai făcut conține informația asa.

– Deloc, replică el, cu ochii îngustați pătrunzător prin paravanul genelor. Conține informația că fiecare bărbat cu care ai fost logodită era mai bogat decât cel dinainte, și că fiecăruia i-ai dat papucii după ce l-ai cunoscut pe următorul neghiob. Ultimul fost încă își mai linge rănile. Tu și drăgălașa aia intrigantă și bună de nimic de maică-ta ați rămas pe jantă, fără nici un ban care să vă amortizeze căderea în dizgrație, deci îmi închipui că Paul a fost o mană cerească. Bogat, de adora și era gata să se încarce și cu parazita de maică-ta.

– Nu sunt obligată să suport așa ceva, răspunse Aura, cu voce înghețată.

Zâmbetul lui rămase la fel de rece.

– Ba ești, spuse el cu o siguranță arogantă, fiindcă n-am să te las în pace până nu asculți tot ce am de spus.

Furia o rodea adânc, însoțită de o teamă sfâșietoare care-i risipea stăpânirea de sine atât de greu clădită de-a lungul anilor. Cu o voce care tremura ușor, spuse:

– Nu știu de ce mă antipatizezi așa, dintr-o dată...

Flint râse, cu un sunet scăzut, aspru, care o zgâria pe nervi.

– Nu minți, Aura. O știi; numai că nu recunoști.

Ochii ei verzi se repeziră spre ai lui. Însemna... da, o privea cu o înțelegere disprețuitoare, ce-i arcuia colțurile gurii dure.

– Din exact același motiv pentru care și tu m-ai antipatizat dintr-o dată, continuă Flint, susținându-i fără efort privirea, înecând-o în focul ochilor lui. Când m-am uitat în ochii ăștia mari și verzi cu dansul firișoarelor lor de aur, și am văzut zâmbetul fals care-ți stătea atât de ușor pe gura asta delicioasă, mi-am dat seama că nu poți fi în nici un caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine, Aura.

Capitolul 3

Aura tresări, ca și cum ar fi pălmuit-o la rândul lui.

– Cred că ești cel mai încrezut om pe care l-am cunoscut în viața mea, spuse ea, cu disprețul simțindu-i-se din fiecare silabă. Ce naiba te face să crezi că te-aș alege în locul lui Paul?

Își lăsă ochii să-l măsoare cu o privire înceată și plină de desconsiderație, atât de absorbită în nevoia de a-l convinge, încât nu observă tensiunea neașteptată și periculoasă a acelui trup masiv pe care-l dezbrăca insolent cu privirea.

– Oi fi tu mai înalt decât el, continuă, necruțătoare, dar forța brută nu m-a interesat niciodată prea mult. Altceva caut eu la bărbați.

– Bani, după cum zice maică-ta.

Aura încremeni.

– Ce...?

– Azi am luat masa cu Natalie.

Flint vorbea încet, gânditor, dar glasul său acoperea sunetul ploii de-afară, tunetele inimii Aurei în urechi. Însă nu și uimirea. Pe lângă câteva prânzuri alese pe sprânceană, cu prietene apropiate, Natalie nu ieșise niciodată din apartament, de când se mutaseră. O străbătu un junghi scurt, aflând trădarea mamei sale. Of, Natalie, își spuse ea, obosită.

Acel fior pătrunzător de emoție o făcu să-și piardă complet calmul.

– Se pare că ai plăcerea de a iscodi, a descoase și a-ți băga nasul în viețile altora, replică ea, tot mai furioasă, cu scântei verzi scăpărându-i în ochi.

Cel puțin, nu mai era vorba de reacțiile ei neînfrânate față de masculinitatea lui fizică.

În zâmbetul lui Flint se citea o batjocură pură.

– Sunt o ființă omenească, cu griji și sentimente.

– Spre cinstea ta, nu mă îndoiesc, îl privi ea drept în față, stăvilindu-și emoțiile. Ce te îngrijorează, de fapt? Pierderea prieteniei lui Paul? Dar nu se poate să nu fi știut că avea să se însoare într-o bună zi. Doar dacă nu cumva sperai să aibă alte înclinații.

Nepărând deloc tulburat de insinuarea ei sarcastică, zâmbetul lui deveni feroce.

– Sunt heterosexual, Aura, la fel ca Paul. Cum spuneam aseară, dacă înțelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poți accepta faptul că aș face aproape tot ce-mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâșnețe lacome care a fost educată să-și folosească trupul sexy și fața frumoasă ca pe o marfă pe care o oferă în exclusivitate pentru bani și siguranță.

Era clar că intenționat folosise din nou cuvântul „fâșneață“, dar de astă dată Aura refuză să reacționeze. Flint se afla la o oarecare distanță, dar nu suficient de departe. Îl vedea chiar și când nu se uita la el, îi simțea prezența la un nivel adânc, celular, și se temea de acea stare intensă. Și de amărăciunea sumbră care-i cotropea legendarul temperament.

Împingând ulciorul albastru de ceramică spre perete, spuse scurt:

– Dacă asta e părerea ta despre mine, degeaba aș încerca să te conving de contrariu. Acum mă duc.

Bătea în retragere. În mod laș, dar totuși știa că făcea ceea ce se cuvenea. Prezența lui Flint îi făcea

toți nervii din trup să joace un dans nebunesc. O amenințase, iar ea urma să fugă; niciodată în viața ei nu se mai dăduse bătută, dar instinctul o prevenea că, în confruntarea cu acest om, se afla în dezavantaj.

Cu ochii întredeschiși lucind ca două așchii aurii, Flint spuse:

– Credeam că trebuie să vină furnizorii, pentru petrecerea de diseară.

Aura își mușcă buzele.

– Poți să le deschizi tu.

– Aș putea, zâmbi el arogant, dar sunt sigur că au nevoie de instrucțiuni.

Evident că aveau. Cu gura strânsă, Aura dădu din cap.

Doar cu o undă de amuzament cinic în ton, Flint urmă:

– Termină-ți vinul și, după ce le spui ce au de făcut, am să te duc acasă.

Noroc că apărură chiar atunci și, după o consultare de zece minute, Aura putu să plece. Spre deznădejdea ei, Flint insistă s-o ia cu mașina, dar cel puțin nu mai inițiie nici o conversație. Nu că tăcerea lui i-ar fi calmat cu ceva nervii întinși mai-mai să plesnească, sau ar fi alungat fiara

obscenă a panicii care i se târa pe sub calmul prefăcut, dar era totuși recunoscătoare, cu atât mai mult cu cât descoperi că Natalie încă nu se întorsese acasă.

Flint nu intră, iar Aura închise ușa cu o ușurare care o lăsa vlăguită și zguduită. Țârâitul ascuțit al telefonului o făcu să tresară; cu mâna tremurătoare, ridică receptorul, iar glasul profund și plăcut al vărului ei aproape că-i aduse lacrimi în ochi.

– Pari cam agitată, observă el. Iarăși a apucat-o pe Natalie?

– Nu.

Aura își înghiți cuvintele furioase de nemulțumire pe care-i venea să le rostească. Era femeie în toată firea de-acum, iar Alick avea alte obligații.

– Cred că mă complac în acel bine cunoscut sindrom, nervozitatea miresei, spuse ea, încercând să pară veselă.

– Ai tot dreptul. Ai vrea să vină Laurel pe la tine?

– Nu, sunt o proastă, atâta tot. Ai sosit, sau ești tot în Kerikeri?

– Acum zece minute am intrat pe ușă. La ce oră vrei să te iau?

Automat, Aura începu să refuze, dar Alick era obișnuit să-și impună punctul de vedere și, în cele din urmă, acceptă să meargă împreună cu ei la petrecere.

Aproape imediat după aceea intră Natalie, veselă și zâmbăreață. Aurei îi venea să se repeadă la ea și să-i ceară să înceteze întâlnirile cu Flint, să nu-i mai vorbească atât de deschis, dar evident că n-o făcu. Natalie avea tot dreptul să meargă unde voia și să se vadă cu cine dorea.

Oricum, prânzul fusese o piatră de încercare. În sfârșit, Natalie ieșea din lâncezeala căreia îi fusese victimă atât de multă vreme.

Aura, însă, nu-și putea alunga sentimentul de teamă. Reușise să schimbe direcția gândurilor lui Flint, după-amiază, dar numai fiindcă el i-o permisese. Avea să-i strice cele două săptămâni dinaintea nunții cu insinuările lui nesuferite și înțelegerea abilă, mult prea exactă, a felului cum funcționa mintea ei.

Totuși, îi făcuse față lui Lionel Helswell; îi putea face față și lui Flint Jansen. Acest gând n-o prea înveselea, dar îi aduse totuși în ochii verzi o luminiță bătăioasă.

Mult prea curând, sosi vremea să se pregătească. Își alese o fustă neagră de voal pe care o avea de ani de zile, și o bluză de mătase neagră cam din aceeași perioadă. Le adăugă o jachetă verde ca ochii ei și o pereche de cercei Chanel.

– Nu știu de ce nu-ți cumperi ceva nou, se plânse Natalie. Cinstit acuma, Aura, întreci măsura cu mania asta a economiilor. E pur și simplu ridicol. Când vei fi măritată, Paul îți va plăti el hainele – de ce n-ar începe încă de pe-acum?

– Fă-mi hatârul... replică Aura, cu un zâmbet încordat.

– Of, ești imposibilă, se tângui mama ei. Cel puțin pentru astă seară ar fi putut să-ți cumperi ceva.

– Am haine noi...

– Nimic cu adevărat șic!

– Șicul nu prea are căutare pe plajele tropicale.

Natalie oftă ostentativ. Sunetul unei mașini care sosea în fața casei n-o făcu deloc să se lumineze la față. Natalie nu-l simpatiza pe Alick, iar pe Laurel, soția lui, nu putea s-o sufere.

Totuși, nu dădu nici un semn de neplăcere când intrară și, după un schimb de saluturi,

porniră cu toții, în culmea bunei dispoziții. Cu excepția faptului că pe sub râsul Aurei se ascundea un nor negru, care se instalase în prima clipă când Flint Jansen o privise în ochi.

În pofida relelor ei presentimente, petrecerea păru să înceapă destul de bine. Paul era fermecător și ospitalier ca de obicei, toți erau hotărâți să se distreze și domnea deja acea atmosferă greu de definit care deosebește o simplă petrecere reușită de una care va fi ținută minte ani de zile.

Pentru Aura, ar fi trebuit să fie o ocazie fericită; acum i se întâmpla pentru prima oară să joace rolul de gazdă împreună cu Paul și era hotărâtă ca totul să iasă perfect. Dar efortul de a-l evita pe Flint în timp ce acesta umbla prin încăpere și teama că ar fi putut să-i simtă cumva interesul aproape avid o făceau să rămână încordată. Surâsul și saluturile ei aveau ceva mecanic, o tensiune ascunsă și nefericită care nu se lăsa alungată.

Totuși, Flint o ocolea, nici măcar nu se uita în direcția ei, iar după vreo jumătate de oră Aura aproape că începu să se relaxeze. Până când sosi domnișoara ei de onoare. Aceasta aruncă o sin-

gură privire prin cameră și încremeni, arătând leit, își spuse Aura răutăcioasă, ca o cățea de vânătoare la vederea prăzii.

– O, Doamne, gemu Jessica, cine-i malacul?

– Cavalerul de onoare. Flint Jansen.

Răspunsul Aurei era sacadat și inexpresiv.

– Adică voi avea ocazia să merg prin naos pe lângă el? Norocoasa, norocoasa de mine! transformă Jessica scurta frază într-un mârâit lasciv. Of, mor după tipii ca el.

– Cum, adică?

– Adică periculoși de mama dracului. Genul de bărbat care te duce cu gândul la pirați, aventurieri curajoși și haiduci aroganți și îngâmfați din perioada Regency. Un om care așteaptă ca lumea să-și potrivească pasul după al lui, și-i merge, fiindcă pur și simplu nu le putem rezista celor cu autoritatea asta firească, înnăscută. O, ce mi-ar mai plăcea șase luni cu el pe-o insulă pustie!

– Nimeni, observă blajină Aura, n-ar crede că ești logodită cu un bărbat pe care dai toate semnele că l-ai iubi. Sam ce zice când îți lasă așa gura apă după alții?

Jessica râse.

– Nimic. Știe că niciodată nu fac pasul de la privit la pus mâna.

Și se uită la Flint cu o admirație destul de speculativă.

– Nu se teme că ai putea-o face?

Prietena ei pufni.

– Când aș avea timp? Construirea unei agenții de modeling nu-mi lasă răgaz să-mi fac de cap, crede-mă. În plus, îl iubesc pe Sam, chiar dacă e plecat mereu în călătorii de afaceri. Flint Jansen nu e genul de bărbat pe care să-l iubești în liniște, nici măcar să te joci cu el. Are o înfățișare vizibil neîmblânzită și pariez că e ca un diavol cu femeile.

– Mă înclin în fața cunoștințelor tale superioare, se răsti Aura.

Jessica o privi pătrunzător.

– Paul știe că ești fată mare?

– Da.

– Bun.

Ezită, apoi spuse cu prudență:

– Știi că nu întotdeauna iese bine de prima dată, da?

Mișcată, Aura râse.

– Da, mămico. Știu multe despre asta, de fapt. Nu

mi-am prea ținut capul ascuns în nisip, de când am crescut destul de mare ca să citesc ziare și reviste.

– Cunoașterea teoretică nu e totuna cu realitatea, dar o să fie bine. Paul e un scump, n-o să-ți sfâșie hainele de pe tine, nici n-o să te posede într-o furtună de patimă necontrolată.

Ochii ei se mutară dinspre chipul lui Paul către cel al bărbatului de alături.

– Dar cavalerul de onoare pariez că așa ar face, dacă i-ar veni cheful.

În abdomenul Aurei palpită o senzație de dorință feroce. Copleșită de trădarea propriului ei trup, spuse:

– Mie mi se pare foarte stăpânit. Nu e genul care să-și piardă capul.

– Mda, da' iamginează-ți, dacă ai putea sparge barierele astea. Mamăăă!

Brusc, Aura spuse:

– Uneori, îndrugi o droaie de prostii.

– Adevărat.

Parcă trași cu sfoara, ochii lui Jessica urmăreau mișcările lui Flint.

– Știi, e pur și simplu trăsnet. Cicatricea aia e de mare efect, nu-i așa? Mă întreb de unde o are. Nu că ar conta – e teribil de sugestivă, ca a unui

corsar. Mă întreb dacă l-ar interesa modelingul. Și umblă ca un vis. Dacă e și fotogenic, ar fi perfect.

Din cine știe ce motiv, ideea o irita pe Aura.

– E prea ocupat să alerge de colo-colo prin lume, salvând firma Robertson's de tot felul de bandiți care vor să pună mâna pe profituri. Haide, doamna McAlpine pare cam pierdută.

– Hmm. Pe-acolo cum merge treaba?

Aura ridică din umeri.

– Încă nu crede că sunt de nasul scumpului ei fiu, dar nu e nimic personal; pentru ea, nici o fată n-ar fi destul de grozavă.

Chiar dacă femeia urma să aibă rezerve până la sfârșitul zilelor ei, Aura nu-și făcea griji. Știa că-l putea face pe Paul fericit.

Peste o oră, dansa în brațele lui, așteptând sentimentul de securitate, profunda mulțumire interioară pe care i-o dăruiau întotdeauna atingerea, prezența și tandrețea lui Paul.

Nu soseau. A, se simțea în siguranță, da. Dar se simțea și goală, singură.

Un moment, dinții i se înfipseră în carnea buzei de jos. Sigur că era încordată; toate miresele tre-

ceau prin asta. Era un lucru inevitabil. Ar fi fost de-a dreptul indecent să nu se întrebe dacă nu cumva făcea o greșeală.

De-asta nu putea reacționa față de Paul atât de rapid ca de obicei. Impunându-și să se relaxeze, își lăsă pleoapele să coboare până când toată camera se pierdu într-o ceață de lumină, culori și mișcare.

Un râs scăzut, intim, îi scrâșni în ureche. Când ridică genele cu o câtime, văzu silueta zveltă a lui Jessica în brațele lui Flint. În pofida absenței lui Sam, Jessica se distra de minune. Sau, poate, punea de-o afacere pentru agenția ei.

După expresia de pradă din ochii lui Flint, acesta nu găsea că era greu deloc s-o țină pe Jessica mult prea aproape de el. Nu că mulți bărbați ar fi făcut-o. Arăta exact așa cum era, o femeie de afaceri abilă și sofisticată, dar pe lângă frumusețe mai avea și inteligență, generozitate și umor.

Pe Aura o străbătu o emoție atât de intensă, încât părea o lance străpungându-i carnea. Spre oroarea ei, își dădu seama că era vorba de gelozie.

– Da' știu c-ai oftat, îi mângâie urechea glasul lui Paul, în care se simțea un zâmbet.

– Mmmm, se cuibări ea la pieptul lui, ridicând bărbia puțin cam sfidător, când surprinse privirea doamnei McAlpine.

– Mâine vei putea dormi cât vrei. Iar peste două săptămâni, iubito, ai să poți lenevi în pat oricât de mult.

Glasul său era scăzut, semnificativ.

Dintr-o dată, Aura se pomeni regretându-și hotărârea de a nu face dragoste până în noaptea nunții. De fapt, nici nu le aparținuse amândurora. Însă Paul, când își dăduse seama cât de tare se temea, îi spusese înțelegător că putea să aștepte.

Acum se întreba dacă, după depășirea acelui obstacol, avea s-o chinuiască vreodată dorința interzisă după un alt bărbat. Aproape cu siguranță, actul dragostei avea să le pecetluiască angajamentul reciproc, iar ea urma să se simtă plină de încredere și fără pic de rușine, fără a fi chinuită de o nevoie desfrânată care scurma în secret pe sub suprafața lustruită a respectului de sine însăși.

Îi veni în minte o poezie a lui Blake; parcă ar fi scris-o anume pentru ea:

O, Roză, bolnavă ești!
În noapte zboară
Viermele cel neaflat,
Când furtuna urlă-afară,
Al bucuriei roșii pat
El ți-l găsește
Și-amoru-i tainic neguros
Viața-ți nimicește.

Atracția pe care o simțea pentru Flint îi rodea urzeala iubirii ca un vierme, întinând totul.

– Mmm, murmură ea senzual, știind că mințea. Sună delicios.

– Iubito, va fi mai mult decât delicios, îți dau cuvântul meu.

O sărută pe păr, dar Aura nu se putea concentra decât asupra râsului lui Jessica, sufocat, complice. Gelozia și o amarnică revoltă contra femeii pe care și-o considera prietenă de-o viață îi devorau calmul.

Apoi, slavă Domnului, melodia luă sfârșit. Aura se desprinse de Paul și, fără a privi spre cei doi, porni spre combina stereo.

– Lasă-l, pune vărul tău altă bandă, o opri Paul, cuprinzând-o cu un braț pe după mijloc.

Aura înțepeni; instinctiv, se închise în sine, cu ochii întunecați și un nod în gât. Alick alesese o piesă lentă și sentimentală, o baladă cântată de o soprană cu vocea precum ciocolata amăruie. Impunându-și să se relaxeze, Aura reveni în îmbrățișarea lui Paul.

Acesta însă, zâmbind pe deasupra capului ei, spuse:

– Cred că ar fi cazul să schimbăm partenerele, Flint. Vreau să descopăr și eu de ce are parte Sam.

Coborî privirea spre Aura prea târziu ca să observe deznădejdea febrilă ce-i fulgerase prin ochi, înainte de a și-o ascunde sub genele lungi și dese.

Nu putea să clatine din cap, nu putea striga la el că era atât de obtuz, nu putea să bată din picior, să scrâșnească din dinți și să urle, așa cum făcuse în copilărie; trebuia să zâmbească, și iar să zâmbească, și să-l lase pe Flint Jansen s-o ia în brațe.

Fu o revelație, o explozie a simțurilor. Grația lui lină, animalică, și vitalitatea controlată, făceau din el un dansator superb, dar nu asta îi însuflețea ei trupul. Avea impresia că o străbătea o lumină, umplând-o cu scânteile stârnite de razele soarelui din diamantul ei, ridicând-o într-o zonă cu aer rarefiat unde gravitația nu-și mai făcea efectul.

Reacțiile îi deveneau mai agere, mai acute. Nările-i erau sâcâite de o subtilă aromă masculină, nemărginit de excitantă, infinit de ispititoare. Materialul sacoului sub degetele ei era dintr-o dată *prezent;* înainte, abia dacă-l observase, dar acum textura sa netedă îi intriga vârfurile degetelor. Iar mâna lui Flint ținând-o pe a sa era caldă, fermă și puternică, degetele lungi înlănțuite larg printre ale ei inspirând totuși o siguranță care-i trimitea fiori de senzații în lungul nervilor.

Căldura din josul abdomenului izbucni în flăcări, trezindu-i pe loc trupul la viață, la o stare de conștiință barbară în intensitatea ei, violentă și miraculoasă.

Ochii ei erau orbiți de albeața cămășii lui, în contrast cu materialul negru și fin al sacoului de seară. Cât de bine stătea acel costum auster pe trupul lui viguros și zvelt; ar fi trebuit să-i îmbrace în convenționalism carisma bărbătească, dar în schimb contrastul nu făcea decât s-o accentueze și mai mult.

– Ești foarte tăcută.

Glasul său era scăzut și amuzat, cu o asprime senzuală care-i irita toți nervii și toate celulele din trup.

– Sunt obosită.

Era singura scuză care-i putea trece prin minte. Ar fi murit, dacă Flint își dădea seama ce efect avea asupra ei. Nu putea decât să spere că putea să reziste se termina dansul, când urma să scape de el și de reacțiile copleșitoare, înspăimântătoare de-a dreptul, pe care i le provoca.

– Te epuizează aranjatul florilor?

Zâmbi fără vlagă și nu-i răspunse.

– Sau, poate, prea multele nopți nedormite?

Sarcasmul tăios ca un brici din glasul lui o surprinse. Chiar în timp ce-și spunea să n-o facă, înălță capul.

Flint o priviea cu un foc mocnit arzând în adâncurile cristaline ale ochilor săi, o flacără ce se stinse imediat, dar totuși Aura o recunoscute, căci același foc întunecat se aprinsese și într-însa când o auzise pe Jessica râzând în brațele lui.

Era gelozie sexuală, primitivă și neînfrânată, la fel de aspră ca iarna în Antarctica, fierbinte ca focul din soare.

O emoție aprigă fu cât pe ce să-i desferece limba, dar se stăpâni. Mijloacele ei de apărare împotriva acelei reacții distructive, cataclismice, erau puține și nevolnice. Nu avea la dispoziție decât tăcerea, rezistența pasivă.

Și onoarea. Îi jurase dragoste lui Paul. N-avea să-și încalce acest jurământ, și cu atât mai puțin pentru strălucirea amăgitoare a atracției sexuale.

– Nu, spuse ea distant. E firesc ca miresele să se epuizeze. Face parte din mistica nunții.

– Nu mă prea pricep la mirese.

Vorbise ca și cum ar fi avut un motiv de amuzament pe care nu voia să-l dezvăluie.

Totuși, simțurile ei sensibilizate o înștiințau că nu era imun, că apropierea lor îl stimula la fel de intens ca pe ea.

– N-ai fost însurat niciodată? îl întrebă, cu voce sigură.

– Niciodată.

– Tu și Paul ați depus un fel de jurământ de burlăcie?

Folosise intenționat numele lui Paul, încercând să înăbușe tensiunea care vibra între ei.

Râsul ironic al lui Flint îi trimise un fior febril pe șira spinării.

– Nu. Sunt prea mult timp plecat ca să fiu un soț bun.

Îi reveniră în minte unele dintre învățămintele lui Natalie. Bărbaților le plăcea să vorbească

despre ei înșiși, despre slujbele lor. Era posibil ca, acum, asta s-o salveze.

– Cu ce anume te ocupi?

Flint ridică din umeri.

– Dreg garduri. Dacă s-au stricat irevocabil, iau măsuri ca să nu cadă în prăpastie prea multe oi.

– Asta nu-mi spune nimic, decât că ai crescut într-o fermă, ceea ce știam deja.

– Nu discut despre munca mea. În plus, mă gândesc să renunț.

Privirea ei ridicată surprinse o expresie stranie pe trăsăturile lui aspre. Ar fi fost gata să jure că Flint era la fel de surprins ca ea de ceea ce spusese.

– Ai de gând să arunci ancora? întrebă ea, cu nepăsare. Să-ți iei o muncă de birou?

– Nu...

Ezitarea lui dură doar o fracțiune de secundă.

– Am să fac vinuri.

Aura tăcu un moment.

– Vinuri?

Părea o carieră ciudată pentru un bărbat care își câștiga existența în diverse puncte fierbinți de pe glob, unele dintre ele foarte periculoase, dacă era să-i dea crezare lui Paul.

– Străbunicul meu a fost podgorean, spuse el. Cultiva struguri și-și făcea singur vinul. Vreau să produc un vin roșu la fel de bun ca acelea franțuzești.

Zâmbea, i se auzea în glas, iar pe Aura o cuprinse o dorință prostească și irealizabilă de a-l vedea zâmbindu-i nu de complezență, ci deschis, sincer.

– Asta-i ambiția oricărui podgorean, cu siguranță, spuse ea, mai mult ca să-i audă răspunsul decât pentru a-l contrazice. Dacă Flint spunea că avea să-i provoace pe podgorenii francezi la duel, îl credea. Era acel gen de om. Succesul îi stătea scris pe față, în felul cum umbla, în fiecare mișcare.

– Nu va fi la fel cu soiurile cultivate în Franța, spuse el, înțelegând imediat ideea. Va fi altfel, pentru că solul și clima sunt altele, dar va fi totuși un vin de înaltă calitate.

– De ce roșu? întrebă ea, intrigată. Producem unele dintre cele mai bune vinuri albe din lume; de ce n-ai face unul din același soi?

Umerii lați se înălțară puțin sub mâna ei.

– Adevărata provocare e să produci vinuri roșii.

Da, era firesc să-și dorească o provocare.

– Știu că acum se cultivă vii superbe în tot felul de locuri din Noua Zeelandă, chiar și în Otago, unde ai crede că e mult prea frig. Tu unde-ai să te duci?

– Am niște pământuri la nord de Auckland, răspunse el, aproape indiferent. E o zonă ideală pentru cultivarea unei vii cu caracter. O sută de acri de teren, mărginit pe trei laturi de un estuar și un râu, pe o peninsulă cu sol fertil, climă ideală, zile calde, nopți răcoroase și niște geruri amarnice iarna, plus un lanț de coline care să oprească în mare parte forța vânturilor.

– Acolo nu plouă prea mult?

– După cum arată diagramele climaterice, nu.

Trufia din glas i se risipise, înlocuită de un entuziasm pe care nu și-l putea ascunde.

– Și ce știi despre prepararea vinurilor? îl întrebă ea, cu interes.

– Destul de multe, dar am un prieten francez care vrea să scape dintr-o situație de familie complicată, și e expert. Împreună, vom demonstra lumii că nu numai australienii pot produce vinuri roșii bune în Pacificul de Sud.

– Sună fascinant.

– E muncă grea, răspunse Flint într-o doară, coborând privirea spre ea cu un amuzament sar-

donic. Și vor ieși foarte puțini bani, ani de zile – poate la nesfârșit. O viață pe uscat nu e deloc romantică. E caznă curată, uneori nedrept de frustrantă, când ai împotrivă vremea și toate celelalte. Tu ești o ambițioasă, prea șlefuită, prea cizelată, ca să te poți stabili la țară.

Opinia lui jignitoare ar fi trebuit s-o lase indiferentă, dar o duru totuși. Fu nevoită să surâdă forțat, privind cu o plăcere tainică, pătimașă, cum i se întunecau încet ochii aurii și-i tresărea un mușchi mic, trădându-i nervozitatea, pe linia aspră a fălcii. Da, o simțea și el, nevoia ca un foc în savană ce-i străbătea venele ca o apocalipsă mătăsoasă. O recunoștea și îl nemulțumea la fel de mult ca pe ea.

În clipa următoare, slavă Domnului, muzica se opri, iar Aura se desprinse din brațele lui.

– Mulțumesc, murmură Flint, cu un zâmbet primejdios și emoțiile ascunse sub pleoapele coborâte.

Peste zece minute, din nou la loc sigur, în brațele lui Paul, îl văzu dansând cu o verișoară a acestuia, al cărei nume nu și-l mai amintea. Blonda înaltă și fermecătoare îl privea în ochi cu o dorință vizibilă, posesivă.

Pentru a-și ascunde junghiul obscur de durere care o sfredelea, Aura spuse, pe jumătate râzând:

– Cavalerul tău de onoare pare să fi făcut o cucerire.

Paul râse și el.

– M-aș fi mirat să nu facă nici una. De când avea paisprezece ani, nu trebuia decât să intre într-o cameră, pentru ca jumătate din femeile prezente să-i facă ochi dulci.

– Din cauza aerului ăstuia macho al lui, comentă Aura, pe un ton expeditiv. Unor femei le e imposibil să-i reziste.

– Dar ție, nu?

Îl privi cu sprâncenele înălțate.

– Mă rog, îmi dau seama de ce atrage interesul, spuse ea, încercând să pară obiectivă și rațională. Și Alick o are, duritatea asta interioară, un soi de tărie a caracterului și a minții. E interesantă, dar rare sunt femeile care-i pot face față. Eu îmi doresc alte lucruri de la soțul meu.

Gura lui Paul se arcui într-un surâs. Aura simțea că îl dezamăgise, dar nu voia să-l mintă.

– Va trebui să-mi spui care sunt acelea, la un moment dat, murmură el, privindu-i buzele.

Zâmbi și ea, pudic. O, îl iubea, îl iubea pentru toate calitățile pe care Flint nu le avea; îl iubea fiindcă era bun, fiindcă era tandru, atent și sigur, și pentru că o iubea și el. În comparație cu toate astea, ce avea Flint de oferit, pe lângă un vuiet nebunesc al sângelui care ducea inevitabil la deziluzie? Bărbații ca Flint erau de o masculinitate prea arogantă ca să-i poți îmblânzi în liniște.

– La un moment dar, dar nu prea târziu, îi promise ea, fâlfâindu-și genele într-o parodie de flirt, am să-ți spun.

Brațele lui Paul se strânseră în jurul ei. Era excitat și, preț de-o secundă paralizantă, Aura vru să se smulgă de lângă tăria bărbăției lui care-l dădea de gol. Ca și cum ar fi înțeles, o mai ținu doar un moment, înainte de a-i da drumul cu blândețe.

– Abia aștept, spuse el încet, pe un ton de jurământ.

O oră mai târziu, Aura și Jessica stăteau așezate într-un colț al camerei, discutând câteva amănunte neînsemnate, de ultim moment, despre nuntă.

– Cred că n-am uitat nimic, spuse Aura, cu un oftat. Sper numai să nu se întâmple prea multe accidente.

– O, va fi un succes răsunător, o asigură cu convingere Jessica. Întotdeauna ai fost eficientă și rațională, și ai talentul de a face ca orice ocazie să fie amuzantă. Uite, seara asta, de pildă. Majoritatea petrecerilor dinaintea nunții sunt niște orori, cu ambele familii măsurându-se într-o atmosferă de uimire ofuscată și prietenii întrebându-se cum Dumnezeu au s-o scoată la capăt. Dar aici toată lumea de distrează de minune, iar asta datorită ție. Tu îi faci pe oameni să vrea să se simtă bine.

– Am avut de la cine să învăț.

Privirea Aurei se îndreptă spre Natalie, care flirta cu unul dintre unchii văduvi ai lui Paul.

Doamna McAlpine îi privea și ea, vizibil nemulțumită de situația creată. Își făcea sânge rău de pomană, reflecă Aura, cu cinism. Mamei sale îi plăceau toate preliminariile unui flirt, privirile piezișe, bătăile de inimă și pauzele încete, semnificative, întâlnirile magice ale ochilor. Marea ei frumusețe o ajuta să se complacă adesea în asemenea jocuri erotice, dar niciodată nu mergea până la capăt. În esență, era o femeie frigidă. Dacă se recăsătorea, avea să-și ia un bărbat pentru a-l avea în casă – bogat, evident, nu pentru plăcerea dragostei.

Bunicul ei pe linie maternă, conchise Aura, nu pentru prima oară, avea multe pentru care să dea socoteală.

Un timp, presupusese că adânc înrădăcinata răceală lăuntrică a mamei sale era ereditară. Apoi, îl cunoscuse pe Paul, iar grijile i se risipiseră aproape complet. Aproape, dar nu în totalitate.

Printr-o ironie amară, cel care îi trezea în ultimă instanță temerile era tocmai cavalerul de onoare. În brațele lui Flint, nu era inertă; ba chiar, mai-mai că lua foc toată.

– Cine-i femeia care dansează cu Flint? Blonda aia înaltă, cu ochi hămesiți?

Aura ridică din umeri, rămânând cu ochii ațintiți spre mama ei.

– Verișoara lui Paul, Belinda și nu mai știu cum.

– E clar că nu încearcă să-și ascundă sentimentele, nu-i așa? Mare minune că nu-l trântește pe jos, să-și facă mendrele cu el acum, în fața noastră.

– Aici? își ascunse Aura amoțiile crude sub un ton caustic. Nu fi proastă, doamna McAlpine ar dezmoșteni-o.

– Mie-mi spui! Cuviincioasă femeie, soacră-ta.

– Viitoare soacră.

Jessica aruncă o privire piezișă spre ea.

– O.K., consimți ea, cu bunăvoință. Viitoare să fie.

Redevenirăă tăcute. Fără voie, Aura o privea pe Belinda râzând cu Flint, lipindu-și de el trupul longilin și plin de curbe în timp ce se învârteau, și din nou fu nevoită să-și învingă un val de gelozie acidă. Vocea lui Jessica interveni ca o ușurare binecuvântată.

– Paul și Flint nu par să aibă prea multe în comun, așa-i? Ciudat că mai sunt atât de buni prieteni, spuse ea, îngândurată. Chiar și după...

Se întrerupse, lucru straniu pentru Jessica, al cărei tact era notoriu.

– Chiar și după ce? o privi Aura, nedumerită.

Jessica se foi, încurcată.

– Gura asta a mea spartă! Ai crede că m-am învățat minte, nu? Of, la naiba, se pare c-o știe toată lumea. Mie Drusilla Evans mi-a spus. Da, știu că e o bârfitoare, dar trebuie să recunoști că bârfele ei sunt de obicei corecte. A spus că, acum doi ani, Flint i-a suflat lui Paul, mai mult sau mai puțin, o iubită. Nu-ți fie cu supărare, n-a putut fi ceva prea serios, din moment ce au rămas prieteni.

O mișcare din spate îi atrase Aurei atenția. Îl recunoscu pe Paul și se întrebă, deznădăjduită, dacă auzise. Se grăbi să spună:

– Bârfele rămân bârfe și nici una nu merită s-o crezi.

Dar, cu ochii minții, îl vedea pe Flint ca pe un animal de pradă, luând fără grijă ceea ce poftea – ba nu, era o prostie, o minciună, fiindcă Flint ținea foarte mult la Paul. Din mustrări de conștiință, poate? *Nu!*

Jessica își mușcă buza și tăcu, în timp ce Paul se apropia, pentru a o cuprinde pe Aura cu brațul de talie.

– Totul merge ca un vis, comentă el. Ai făcut minuni. N-am dreptate, Jessica?

– Tocmai i-o spuneam și eu.

După ce aruncă o privire îngrijorată spre Aura, Jessica se lansă într-o povestire foarte comică despre o petrecere unde fusese în săptămâna trecută și, nu peste mult, neliniștea se risipi în cel mai plăcut mod, printre hohote de râs.

Mai târziu, însă, în timp ce dansau din nou, Paul zise pe neașteptate:

– Am auzit ce-ți spunea Jessica și să știi că nu s-a întâmplat chiar așa cum crede ea. Nu sunt atât

de fraier încât să-l las pe Flint să scape cu una cu două, dacă-mi suflă o prietenă.

Sprâncenele Aurei se înălțară.

– V-ați gândit vreun moment, unul dintre voi, întrebă ea, subliniindu-și cuvintele, că poate fata se credea stăpână pe acțiunile ei, nu doar un obiect care să fie furat sau păstrat?

Paul zâmbi, fără părere de rău.

– Mica mea feministă! De acord, dar Jessica a folosit prima cuvântul „suflat". Oricum, Gemma s-a săturat de mine și s-a îndrăgostit de Flint, pe care nu-l anima nici un interes pentru ea.

– Penibilă situație, comentă inexpresiv Aura. Ceva din tonul lui Paul, din felul cum punea problema, o încredința că trădarea Gemmei contase foarte mult.

– Într-adevăr. M-am purtat rece cu Flint – mă rog, nu era vina lui, dar până te-am cunoscut pe tine ea a fost singura femeie pe care credeam c-o iubisem. Și nici nu cred că l-aș fi putut ierta pe Flint, dacă se îndrăgostea de ea. Mi s-ar fi părut cea mai josnică trădare – ceea ce e o prostie, desigur.

– Mă rog, da, este cât de cât, fiindcă nici unul dintre noi nu e tocmai stăpân pe emoțiile lui,

spuse cu blândețe Aura, pentru prima oară în viața ei înțelegând cu o claritate acidă cât de adevărat era acest lucru, dar trebuie să te fi durut. În chip ciudat, și eu am simțit același lucru când s-au căsătorit Alick și Laurel. Alick îmi ținuse loc de frate și deprinsesem obiceiul de a mă baza pe el. Pe urmă a apărut Laurel și, cu toate că el mi-a rămas alături, am știut că nimic n-avea să mai fie vreodată la fel ca înainte. Mă disprețuiam pentru propria-mi gelozie, dar asta n-a făcut-o să înceteze.

Paul o strânse în brațe, scurt, spontan.

– Cât te mai iubesc! Îngerașul meu sensibil. Cumva, ai făcut ca toată povestea să nu mai fie atât de usturătoare.

Pe sub afecțiune și respect, Paul ascundea o profundă invidie la adresa prietenului său, la adresa senzualității pure pe care o emana, a masculinității crude, fără nici un compromis, care reprezenta în același timp o amenințare și o provocare pentru toate femeile care-l vedeau.

Vulnerabilitatea neașteptată a lui Paul o tulbura. În acel moment, Aura simți că îl iubea mai mult ca oricând. Nu trebuia să afle niciodată despre

acea nedorită și sălbatică atracție față de Flint, nici chiar după ce se risipea în neant, sub efectul timpului, al familiarității și al adevăratului aur din iubirea ei pentru Paul.

O privire rapidă prin cameră i-l dezvălui pe Flint continuând să danseze cu Belinda, în timp ce zâmbea spre fața ei frumoasă, cu o admirație leneșă. Ca și cum privirea Aurei ar fi fost tangibilă, Flint ridică ochii, străpungând-o cu focul aurit al privirii lui, după care întoarse deliberat capul. Îi spuse Belindei la ureche ceva ce o făcu să se zbârlească, înroșindu-se în obraji.

O turbare pură, neagră ca smoala, cum în viața ei nu mai simțise, țâșni prin toată ființa Aurei, îngrozind-o cu puterea ei. Îi venea s-o smulgă pe Belinda din brațele lui Flint și s-o azvârle afară din cameră, din apartament, în noaptea rece și ploioasă, iar pe el îi venea să-l ia la palme până-l lăsa lat. Cum îndrăznea să-i zâmbească așa altei femei?

Începu o luptă feroce împotriva dorinței vulgare și necugetate care o ținea captivă. Încet, cu mari eforturi, folosindu-și considerabila voință, reuși să izgonească sentimentul străin, lăsând rațiunea să se afirme din nou.

Deși izbândise, avu nevoie de un efort și mai mare pentru a se sili să zâmbească, să converseze și să se poarte normal, prefăcându-se că nu era nimic în neregulă, că ea era aceeași dintotdeauna. Înăuntrul psihicului ei avusese loc o mutație fundamentală, o rearanjare a eului ei interior, și nu știa cum să se apere contra tarei rușinoase și dureroase care-i marca propria imagine la fel de sigur cum însemna cicatricea obrazul lui Flint.

Atâta numai că, își spuse ea caustică, el reușise într-un fel s-o transforme chiar și pe aceea într-o calitate. Urma crudă care pe oricare altul l-ar fi desfigurat, lui Flint nu făcea decât să-i accentueze atracția diabolică.

Petrecerea se apropia de sfârșit. Pe la ora două noaptea, toți plecaseră, până și Alick cu Laurel, după ce Paul își anunțase intenția de a o duce pe Aura acasă. Plină de sine și suav-răutăcioasă, Natalie plecase de-o oră, cu unchiul lui Paul, iar doamna McAlpine fusese dusă acasă, complet fără tragere de inimă, de Belinda, care în ultimul moment îl sărutase pe Flint cu o plăcere vizibilă. O plăcere, își dădea seama Aura, cu auto-ironie scârboasă, întru totul reciprocă.

– Nu cred că întârzii mult, spuse Paul, privindu-și ironic prietenul. Oricum, nu mă aștepta.

Dinții lui Flint străluciră scurt, în acel zâmbet care o ducea pe Aura cu gândul la un tigru flămând, arătându-și colții în jungla tropicală. Aproape că tresări; numai zalele pe care și le țesuse din îndârjire o făcură să rămână în aparență senină, deși n-o apărau de vâltoarea emoțiilor pe care le dezlănțuise petrecerea.

Până când îl văzuse pe Flint zâmbindu-i Belindei în față, mai fusese cât de cât stăpână pe sentimentele și pe viața ei. Era un autocontrol cucerit cu greu și, în sinea ei, o făcea să se mândrească.

Dar acel surâs vădit sexual spulberase totul, îi smulsese pavăza stăpânirii de sine, dezvăluindu-i în toată sălbăticia și lăcomia lor neîmblânzită dorințele ce pândeau pe sub pojghița subțire de reținere civilizată.

Instinctul o prevenea că nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Era prinsă într-o cursă de unde nu mai exista scăpare, cursa propriilor ei necesități și dorințe. A, îl iubea pe Paul, dar pe lângă senzațiile primitive pe care i le trezea Flint, dragostea nu părea să fie de ajuns.

Oricât ar fi argumentat că totuși era, dăduse de necaz. Dacă Flint se întoarcea în Noua Zeelandă și începea munca la vie, în nordul orașului Auckland, aveau să se vadă destul de des. Deși Paul își făcea ușor prieteni, loialitatea lui se îndrepta spre cei vechi, cu care se întâlnea cel mai des. Da, era clar că avea să-l mai revadă pe Flint, iar acelei jinduiri dureroase nu-i era dat să moară de inaniție.

– Ești foarte tăcută, îi murmură Paul, la ureche.

Aura ridică din umeri, privind prin parbrizul mașinii. Turna cu găleata, iar stropii de ploaie erau înlăturați de mișcările ritmice ale ștergătoarelor de parbriz. Lumina felinarilor dansa în picăturile de apă.

– Nu pot să sufăr iarna, spuse ea cu voce surdă.

– Îți irosești emoțiile de pomană. Cum vine, așa trece. Și, recunoaște, iubito, nu întotdeauna e ca acum. Se întâmplă la fel de des să avem vreme frumoasă iarna ca și în oricare alt anotimp. E doar mai rece, atâta tot.

– Mmm, oftă ea.

– Ce te frământă?

– Nimic.

Ce-ar fi putut răspunde? „Vreau să mă culc cu cel mai bun prieten și cavalerul tău de onoare? Nu, nu-l iubesc, nici măcar nu-l prea plac, dar când se uită la mine, mă apucă niște senzații ciudate prin tot corpul și nu mai știu ce să fac.“

Un fior neașteptat o străbătu pe șira spinării. Căscă.

– A ieșit bine, nu-i așa?

– Da, dar mă așteptam. Ești o gazdă excelentă.

Îi acoperi scurt mâna cu a lui, i-o strânse, apoi și-o retrase.

Frumoase mâini, își spuse ea, privindu-le cum stăteau pe volan, cu o detașare înfricoșătoare. Era un om drăguț, bine făcut, atrăgător, sexy într-un stil integru.

Dinții i se înfipseră în buză, străpungând straturile superficiale subțiri ale pielii. Ce naiba avea să facă?

Ajunși acasă, Paul intră, privind în jur cu un dezgust abia disimulat.

– Aș vrea să fi fost de acord să te muți în apartamentul cel nou, comentă el.

Aura zâmbi.

– Și mama zice la fel.

– Te cred. Îmi faci o cafea?

Discutară despre petrecere, despre alte lucruri, comod, relaxați, iar când termină de băut cafeaua, Paul o cuprinse în brațe. Aura ridică fața, așteptând cu nerăbdare sărutul, și fu plăcut. O sărută blând, apoi o idee mai puțin blând, dar când se lipi de el chinuită, încercând să-și provoace saltul carnal rapid pe care-l simțise în brațele lui Flint, nu se întâmplă nimic.

Buzele lui Paul zăboviră pe curbura delicată a umărului. Sărutul lui nu avea nimic depravat, și totuși Aurei i se zgârci pielea pe trup. Auzindu-i râsul scăzut, își dădu seama că îi luase fiorul de silă drept fior de dorință.

– Nu, spuse el, îndreptându-se la loc, sunt prea bătrân ca să fac dragoste pe-o canapea, cu mama ta în camera de-alături. Pot să mai aștept.

Pe jumătate, Aura era mulțumită, ca și cum ar fi fost amenințată cu ceva, apoi iertată. Pe de altă parte, era nenorocită. Avea nevoie de o încurajare. Dacă ar fi fost deja amanți, acel fulger de poftă, acea furtună de senzații și-ar fi primit satisfacția, iar pe ea n-ar mai fi chinuit-o jinduirea ori de câte ori se gândea la Flint.

Dar, desigur, Paul avea dreptate. Nu era nici locul, nici momentul potrivit.

În noaptea aceea, Aura nu putu dormi. Din sfert în sfert de oră, bătăile pendulei greoaie care ocupa mult prea mult spațiu în micul salon al apartamentului îi răsunau în urechi. În mod normal, nici nu le auzea.

După ce se iviră zorii, cenușii, umezi și deranjanți, reuși să ațipească nervoasă, pentru a fi întreruptă aproape imediat de sunetul strident al telefonului.

Era Paul.

– Iubito, tocmai am primit un telefon de la firma aia din Samoa pe care o reprezint. Au intrat în panică, vor să mă duc o zi sau două până acolo, ca să rezolv o mică încurcătură.

– Dar tu ești avocat! Credeam că Flint e omul care rezolvă încurcăturile, mormăi ea, frecându-și ochii somnoroși.

Paul râse.

– Așa și este, și e incomparabil mai abil decât mine, te asigur. Partenerii respectabili din firmele de drept respectabile rezolvă problemele într-un cu totul alt mod. Trebuie doar să clarific un caz la care lucrez de câteva luni. Nu e nici o escrocherie sau pericol la mijloc. Flint ar găsi situația incredi-

bil de plicticoasă. Atâta numai că lucrurile au evoluat puțin mai repede decât ne așteptaserăm și acum au nevoie de ajutor.

– Dar e weekend!

– Motiv pentru care vreau să ajung acolo azi. Mâine e zi liberă, și nu va vorbi nimeni. Nu te supăra, iubito. Voi fi acasă marți, miercuri cel târziu.

Cât putea de veselă, Aura răspunse:

– Sigur, trebuie să te duci. Numai să nu-ndrăznești să răspunzi la vreun apel când vom fi în luna de miere!

– Voi avea grijă, replică el tandru. În două săptămâni și nouă ore, iubita mea, vom fi căsătoriți și nimeni nu mă va mai putea smulge de lângă tine.

Aura simți că i se forma un bulgăre de gheață în stomac. Avea senzația că fusese aruncată la lupi, ceea ce era complet ridicol, fiindcă nimic n-o obliga să-l vadă pe Flint Jansen în lipsa lui Paul. Spuse cu vioiciune:

– Îți urez să ai vreme cu soare.

– Fără tine, tot degeaba.

„Am nevoie de tine!“ urlă ea în gând, pe când punea receptorul în furcă foarte încet, mințindu-și propriile emoții. „Lua-te-ar dracu’ să te ia! Cum poți să pleci când eu am nevoie de tine aici?“

Capitolul 4

Era orb? Dacă o iubea, cum putea să nu simtă chinurile pe care le îndura ea?

Dar, desigur, era nedreaptă, întrucât chiar ea însăși se străduia din răsputeri să-și ascundă emoțiile de toată lumea. Chiar și de sine însăși.

Mai ales de ea însăși.

Și nici nu erau emoții, nu era decât un simplu fenomen hormonal. O atracție fizică, își spuse ea amărâtă, ca o răceală: incomodă, dar nu fatală.

În drum spre bucătărie, aruncă o privire pe fereastră. Judecând după cer, care era mai luminos la răsărit, depresiunea care-i udase leoarcă în ultimele câteva zile era în sfârșit pe ducă. Această posibilitate ar fi trebuit să-i ridice moralul.

Făcu cafeaua și mâncă o felie de pâine prăjită, alungându-și cu deliberare din minte orice gând cu excepția celor mai prozaice. Ziarul nu conținea nimic interesant, dar ochii i se opriră asupra unui articol care o făcu să-și muște gura. O companie de operă australiană venise în turneu la Auckland cu „Pescuitorii de perle“, pentru două săptămâni, iar ea și Paul aveau bilete pentru seara aceea. Opera nu era stilul ei muzical favorit, dar așteptase cu nerăbdare acest spectacol.

– Fir-ar să fie, bombăni ea, împăturind ziarul cu mișcări repezi, sălbatice.

Sperând ca soarele s-o binedispună, ieși în grădină, unde începu să plivească de buruieni rondul cu flori din față. Era încă prea umed; bulgări mari de pământ se agățau sfidător de fiecare rădăcină, dar lăncile verzi ale narciselor și își croiau vitejește drum printre bălării, iar Aura nu mai putea să reziste chemării lor mute în ajutor.

La ora unsprezece, Natalie ieși agale să ia corespondența.

– Ce faci, proasto? o certă ea. Îți distrugi unghiile.

– Am mănuși.

Totuși, Aura se ridică în picioare. Micul rond de flori era curat și degajat de buruieni.

– Uite, apar tot felul de bulbi.

– Nu vom mai sta aici atâta timp cât să vedem florile, replică Natalie, fără a le învrednici nici măcar cu o privire.

Avea mania de a spune că-i plăceau grădinile, dar nu și grădinăritul. Aura își dăduse seama de mult că mamei sale nu-i plăceau grădinile decât ca un fundal al propriei ei frumuseți și adora florile ca daruri, nu pentru ele însele, ci fiindcă o omagiau.

– Uneori, am impresia că anume încerci să complici totul, se plânse Natalie, peste umăr, în timp ce se apleca să ia poșta. Tot ți se pot rupe unghiile, chiar și prin mănuși, să știi. Cel puțin, ai să-ți poți permite un grădinar, când tu și Paul vă veți hotărî să cumpărați o casă.

Posibil, dar și când urma să vină ziua acea fericită, Aura era ferm hotărâtă să lucreze personal în grădină cât putea de mult. Între timp, avea să se delecteze cu frumoasele spații verzi din jurul blocului.

Urmau să se mute când sosea vremea să aibă copii. În trecut, visase la copiii lui Paul, însă acum, chiar și când zâmbea, copiii ce-i răsăreau în minte nu purtau nici o amprentă a bărbatului pe care-l iubea; aveau ochi de tigru, lucind aurii pe sub genele negre, și piele bronzată de soarele verii ca

și cum ar fi purtat o patină străveche. În locul frumuseții senine a lui Paul, trăsăturile lor erau obtuze și puternice, cu guri late, pometi înalți, proeminenți, și fălci masive. Prea energici pentru a fi copiii chipeși pe care și-i imaginase înainte de a-l fi cunoscut pe Flint, aveau o aroganță înnăscută care li se transpunea în umblet și-n mișcări, chiar și în înclinarea capetelor al căror păr lucea în lumina soarelui cu o nuanță arămie deslușită.

Era aproape copleșită de durere. O smulse din gânduri un sunet scurt, tăios, al mamei sale. Natalie tocmai îndesa o hârtie în buzunar și, deși își ținea capul întors în altă parte, Aura era convinsă că pălise.

– Ce este? întrebă ea cu voce repezită, amintindu-și și alte ocazii când poștașul le adusese vești proaste, când printre scrisorile de condoleanțe se amestecau alte și alte note de plată.

– Nimic, oftă Natalie. Cel puțin, nimic care să aibă legătură cu tine. O veche prietenă din anii de școală tocmai a pierdut un... nepot. O, Doamne, nu pot să sufăr locul ăsta! Nu cred c-am să mai suport vreodată să aud numele suburbiei ăsteia nenorocite fără să-mi amintesc cât de nefericită am fost aici.

– Ei bine, nu mai durează mult, spuse cu blândețe Aura. Îi zâmbi cu compasiune mamei sale care o scotea din minți, iar acum se baza pe ea ca s-o salveze din acele locuri. Toată viața, de Natalie avusese grijă altcineva; era firesc să se aștepte ca fiica ei să facă același lucru.

Cu toate că, își spuse Aura înverșunată, în timp ce o urma în casă, salariul pe care avea să-l primească după doar un an de la absolvirea universității nu putea satisface nici pe departe necesitățile lui Natalie.

Totuși, dacă Aura ar fi lucrat, nu s-ar mai fi simțit atât de obligată față de Paul, care agitase bagheta magică a iubirii lui și rezolvase totul.

Și mai existau și alte dezavantaje. La fel ca prințul din orice poveste, Paul era un om convențional. Nu înțelegea de ce soția lui ar fi trebuit să muncească. Aura avea în fața ei o luptă, dar Paul, își spunea ea în timp ce se spăla pe mâini, era un om rezonabil. N-avea să treacă mult până urma să înțeleagă că ea ar fi înnebunit de plictiseală dacă nu făcea nimic. Ultimele luni fuseseră destul de neplăcute, dar cel puțin o avusese pe Natalie căreia să-i poarte de grijă. Acum, cu mama ei din nou pe picioare, Aura era gara pentru rigorile unei cariere.

– Seara trecută a fost un mare succes, declară Natalie, cu cea mai scorțoasă voce a ei. Bravo ție! Sau mie, cred, pentru că eu te-am învățat.

Nu era tocmai adevărat. Instructorii ei în îndatoririle mondene fuseseră mătușa Helen, care în realitate îi era verișoară îndepărtată, și Alick, dar Aura nu era atât de meschină încât să-i amintească acest lucru.

– Mă bucur că te-ai simțit bine, spuse ea în schimb.

– Cumnatul ăla al lui Mary e o mare figură. Este din Dunedin. Țin minte că am fost la nunta lui, cu tatăl tău, zâmbi trist Natalie, înainte de a lua ultimul număr din *Vogue*, pentru a răsfoi paginile. A, apropo, reluă ea după câteva minute, a sunat Flint.

– Flint?

– Mhm, murmură vag Natalie. Va fi plecat toată ziua, dar a spus că vine să te ia la „Pescuitorii de perle“, diseară pe la șase.

– A spus Flint asta? răsună prostește vocea Aurei în tăcerea din cameră.

– Da. Se pare că Paul l-a rugat.

Evident. N-ar fi vrut ca Aura să se lipsească de o asemenea plăcere. Gura i se strânse, crispată. Chiar și de la distanță, Flint era destul de pericu-

los pentru liniștea ei sufletească; să petreacă o seară în compania lui ar fi fost inconștiență curată.

Așteptă câteva minute, până când mama ei intră în dormitor, înainte de a telefona la apartament. Destul de ușurată când nu-i răspunse nimeni, lăsă un mesaj pe robotul telefonic, refuzând amabila invitație a lui Flint de a-l înlocui pe Paul. Spera să nu i se distingă nota de panică din voce.

Soarele primăvăratic fu acoperit curând de încă un plafon de nori negri, urmați aproape imediat de ploaie. Natalie își petrecu aproape toată după-amiaza pe pat, arătând la fel de deznădăjduită și obosită ca în lunile de după moartea soțului ei, dar refuzând să recunoască altă cauză decât oboseala. Scrisoarea care o surprinsese nu se vedea nicăieri. Totuși, când începu să se înșereze, se dădu cu greu jos din pat, hotărâtă să facă o baie.

– Nu faci și tu una, înainte de a pleca? întrebă ea, neliniștită.

Aura clătină din cap.

– Nu, am contramandat.

Natalie o privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

– Poate e mai înțelept așa, spuse ea.

Aura se așeză în fotoliu, cu o carte. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra cuvintelor

tipărite, dar între ochii ei și pagină dansa imaginea lui Flint, aducând cu sine acea surescitare febrilă, neînfrânată. Epuizată de conflictul emoțional, cu mintea învârtindu-i-se în cercuri tot mai strânse, jinduia să-și lase capul jos și să se cufunde mulțumită în comă, o comă care să dureze până înceta toată acea situație oribilă.

Atâta numai că asta n-ar fi rezolvat nimic. Cum era posibil să iubească un bărbat și să-l dorească pe altul?

– Iubito! strigă Natalie, din baie.

Mulțumită să fie chemată din pustiul întunecos al gândurilor ei, Aura răspunse mecanic:

– Da?

– Adu-mi, te rog, sticluța de parfum de pe masa mea de toaletă, vrei?

Era un parfum nou și foarte scump. Știind că degeaba ar fi protestat, Aura luă flaconul. Natalie era incapabilă să reziste luxurilor pe care ajunsese să le considere necesități.

Portiera trântită a unei mașini, în fața casei, o făcu să ridice capul.

– Mă întreb cine-o fi?

– Cine știe?

Natalie părea emoționată, ca un copil în fața unei tratații neașteptate.

Obișnuită să primească mereu musafiri, adora petrecerile și ceremoniile, dar trecuseră luni de zile de când nu mai arătase nici un interes pentru viața mondenă. Însuflețirea de acum arăta că starea i se ameliorase. Un progres, recunoscu Aura cu groază crescândă, care începuse o dată cu relația dintre ea și Paul.

Cu aschii de gheață pe șira spinării, privi încruntată Jaguar-ul mare ce se oprise la bordură. Da, din mașină cobora Flint – l-ar fi recunoscut de la o poștă, își spuse ea, cu o sinceritate dureroasă.

Un moment, cochetă prostește cu ideea de a refuza să deschidă ușa, dar toate luminile din casă erau aprinse. Iar ciocănitul autoritar care se auzi pretindea un răspuns.

– Bună, salută ea rece, încercând să-și păstreze cât de cât calmul.

Flint o domina, înalt, neînduplecat și incomparabil de impresionant; toate celulele din trupul ei luau cunoștință de prezența lui.

– Ai de gând să porți hainele astea diseară?

Își privi pantalonii și puloverul.

– Ce nu merge la ele? întrebă ea, cu voce amorțită.

– Nu mare lucru, cred.

Privirea lui scânteietoare îi urmărea contururile trupului cu mult prea mult interes.

Aurei i se opri în gât respirația. Trupul ei se trezi la viață într-o clipă, aproape cutremurându-se de o nerăbdare vibrantă.

– Dar nu crezi, continuă el senin, că opera cere puțin mai mult formalism? Mai ales de vreme ce mai întâi mergem să cinăm?

– Nu mă...

– Ba te. Doar nu trebuie să-l dezamăgim pe Paul, nu-i așa?

Sfâșiată între o dorință atât de intensă încât îi simțea gustul, dulce, sălbatic și îmbătător, și o teamă care-i stingea lumina ochilor și-i ștergea culoarea din obraji, Aura spuse cu voce răgușită:

– Nu cred că ar fi o idee prea bună, Flint.

Privirea ei rușinată îl ruga să nu insiste, dar Flint o întrebă totuși:

– De ce nu?

Furia la adresa opacității pe care o știa ca fiind intenționată se răzvrăti pe loc. Replică răspicat:

– Nu vreau să merg cu tine. Nu sunt pregătită...

– Atunci, pregătește-te! îi ordonă el.

Aura îți dădu seama că o pedepsea. Fulgerul de emoție se stinse într-un fatalism neliniștit. Părea

absolut capabil s-o ia în brațe și s-o ducă pe sus ca și cum ar fi fost o prizonieră neputincioasă.

– Foarte bine, consimți ea țeapănă, disprețuindu-se pentru această capitulare. Atunci, intră. Sunt gata în vreo douăzeci de minute.

Orice speranță vagă că Natalie s-ar fi împotrivit se stinse când Aura reveni în salon. Flint îi zâmbea cu gura relaxată într-o expresie de amuzament, iar Natalie arăta bine cum de luni de zile nu i se mai întâmplase, cu o culoare foarte atrăgătoare exprimându-i plăcerea. Când apăru Aura, îmbrăcată într-o rochie de dantelă neagră, cu granatele verzi rare ale bunicii sale și părul strâns într-un coc de modă veche, mama ei zâmbi aproape cu nostalgie.

– Dați fuga și vă distrați, îi expedie ea.

Creșterea lui Natalie, poate chiar firea ei, o izolaseră de tumultul violent al emoțiilor incontrolabile. Afecțiunile ei se îndreptau cu fermitate spre o singură persoană – ea însăși. Nici un moment nu i-ar fi trecut prin minte că fiica ei se putea simți obligată să contramandeze nunta din cauza unei pasiuni incomode pentru cavalerul de onoare. Paul era o partidă mult mai bună ca soț, așa că Natalie, în felul ei inimitabil, i-ar fi fost credincioasă.

Aurei nu-i era atât de ușor să-și compartimenteze viața și înclinațiile.

În mașină stătu tăcută, refuzând să risipească tăcerea cu conversații fără rost. Silind-o să iasă împreună cu el, Flint dezvăluise cât de puțin ținea la obișnuitele convenții sociale, așa că n-avea să le onoreze nici ea.

Frontul atmosferic care adusese ploaia de după-amiază trecuse mai departe, iar cerul senin era spuzit de stele, licărind cețos prin văzduhul orașului. Fără îndoială, la nord de Auckland, unde se afla pământul lui Flint, stelele erau imense și strălucitoare, scânteind ca niște nestemate palide pe un cer întunecat și nepătruns ca o catifea neagră.

Aura își potrivi brățara edwardiană de aur cu sidef și granate verzi. Forma și greutatea ei, familiare pe încheietura suplă a mâinii, ar fi trebuit s-o încurajeze, la fel ca și căldura masivă a pietrelor asortate în montură de aur, la gât, dar nu reușea să-și găsească liniștea.

Anticiparea, interzisă și îmbătător de incontrolabilă, i se infiltra prin vene ca alcoolul, începoșându-i gândurile și stârnind emoții pe care niciodată nu le mai trăise.

– Tatăl tău n-a contribuit prea mult la felul cum arăți, nu-i așa? comentă Flint.

– Într-adevăr, răspunse Aura, cu gândul la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era înalt, negricios și colțuros.

– Ce i s-a întâmplat?

Zâmbetul care-i arcui buzele era trist și furios, dar vorbi cu un calm detașat:

– A plecat în Africa.

– Și te-a lăsat pe loc? De ce?

Aura ridică din umeri.

– Era medic și voia să ajute oamenii care aveau într-adevăr nevoie de el. Când a plecat, eu aveam opt ani și nu-mi mai amintesc mare lucru, decât că după aceea am plâns câteva săptămâni în șir. Și de fiecare dată...

Se opri.

– Și de fiecare dată...?

De fiecare dată când Aura plângea, Natalie se oprea din propriile ei văicăreli pentru a o informa că le părăsise și n-avea să se mai întoarcă fiindcă ea fusese neascultătoare. Dar lui Flint nu avea de gând să-i spună și asta.

Așa că răspunse:

– A, nimic. Aveam un vis, dar nu era același cu visul mamei mele. Când ea n-a vrut să-l însoțească, a plecat singur.

– Părăsindu-te pe tine și pe mama ta. Ce fel de om a fost, ca să-și abandoneze așa responsabilitățile?

Disprețul din glasul lui profund îi indica limpede opinia despre asemenea oameni.

Aura zâmbi ironic.

– Era un bărbat de modă veche, ca Doctorul Livingstone, care considera că trebuie ca nevestele să-și urmeze soții chiar dacă asta ar însemna pentru ele mizeria sau moartea prematură.

– Păcat că nobilele lui idealuri nu i-au inclus și soția și copilul.

Deși Aura se gândise adesea la același lucru, n-avea de gând să-l asculte pe Flint terfelind memoria tatălui ei. Pe un ton prevenitor, spuse:

– Cine știe de ce se comportă ceilalți așa cum o fac? Eu, cu siguranță, nu-l judec.

– Plecarea lui nu te-a afectat? Cu excepția săptămânilor de plâns?

Întrebarea fusese rostită pe un ton nepăsător, care n-o păcăli deloc pe Aura. Ridică din umeri.

– Omul trece peste orice.

– Cât timp ai locuit la Alick Forsythe?

Spre surprinderea ei, Flint și Alick se înțeleseseră bine la petrecere; amândoi erau puternici, încrezători și aroganți. Din cine știe ce motiv, nu se așteptase să-și agreeze atât de mult compania.

Dar în întrebarea lui se simțea o tresărire de emoție care-i atrase atenția. Scrută profilul aspru, revenind cu privirea spre propriile ei mâini când își dădu seama că acesta nu trăda decât putere și autoritate disciplinată.

Răspunse pe un ton rezervat:

– Am locuit în Kerikeri doi ani, de la zece până la doisprezece.

Fuseseră cei mai fericiți ani din viața ei.

– De ce?

– Păi, după plecarea tatălui meu, am luat-o razna. Natalie nu mai putea să mă stăpânească.

Nici nu se prea străduise.

– Când s-a recăsătorit, n-am fost de acord cu bărbatul ales, continuă ea, caustică. Am făcut o serie de crize de toată frumusețea, specializate în istericale cu un înalt nivel de decibeli. M-am purtat atât de urât, încât m-au trimis la o școală cu internat, dar a treia oară când am fugit conducerea

școlii a hotărât să aveam nevoie de îngrijiri specializate și a propus să stau acasă până mi se acordau. Au ținut o consfătuire de familie și s-a stabilit să mă duc la verii mei din Kerikeri.

– Și ai fugit și de-acolo?

Aura râse.

– A, nu, asta a fost cu totul altă mâncare de pește. Eram o mică sălbatică necivilizată, dar știam ce voiam de la viață. Îl adoram pe Alick, pe părinții lui și mai ales pe bunici, care erau niște scumpi, dar foarte severi. În curând, am învățat că n-aveam să ajung nicăieri cu crizele și m-am cuminți, chiar când Alick și-a pierdut calmul cu mine.

Până atunci, îl chinuise fără milă. Izbucnirea de furie a lui Alick o speriase, dar vărul ei n-o lovise și nu folosise nici una dintre metodele de terorizare psihologică în care tatăl ei vitreg era expert. Acel episod marcase punctul de cotitură; de-atunci începând, Aura avusese încredere în vărul ei.

– Și n-ai vrut să te întorci acasă?

Râse aspru.

– Nu. Niciodată. Îmi plăcea enorm la Kerikeri.

– Înțeleg.

Flint tăcu un moment, înainte de a o întreba:

– Când te-ai întors la școala cu internat, n-ai mai fugit?

– Nnț. Eram un copil recuperat.

Era uluitor ce minuni puteau face iubirea necondiționată și disciplina fermă.

– Și cu tatăl tău ce s-a mai întâmplat?

– A murit acum cinci ani, în Africa. Cred că a fost fericit.

– Nu știi?

Aura ridică infim din umeri. Cu privirea drept înainte, spuse calmă:

– Nu ne-a scris, n-a mai luat legătura cu noi.

Ea îi scrisese ani de zile, dar niciodată nu primise nici un răspuns. Plecând, își eliminase din viață soția și fiica de parcă n-ar mai fi însemnat nimic pentru el. Poate că nici nu însemnaseră.

– Și tatăl tău vitreg a murit recent, nu-i așa?

În glasul lui nu se simțea nimic mai mult decât un interes oarecare, dar dacă știa despre Lionel Helswell, însemna că aflase și împrejurările morții lui.

Poate că se aștepta ca obligația de a-i spune să-i facă o oarecare plăcere. Dacă așa era, Aura avea să-l dezamăgească.

Replică ușor, cinic:

– Da. S-a încurcat într-un scandal financiar, a folosit cea mai mare parte din banii mamei și toți banii mei ca să scape, iar când s-au terminat, și-a băgat pistolul în gură. Cu mult succes. Era un zbir meschin și, la fel ca toate brutele, lași în esență. Nu-mi lipsește câtuși de puțin.

– Atâta doar că ți-a lăsat în cârcă responsabilitatea mamei tale. Când s-a întâmplat asta?

Ridică din umeri.

– Acum șase luni.

– Cu trei luni înainte de a-l fi întâlnit pe Paul.

Refuzând să reacționeze față de tonul lui tăios ca oțelul, Aura răspunse senină:

– Da, chiar înainte de a-l cunoaște pe Paul.

N-avea decât să înțeleagă ce voia. Îi spusese deja mai mult decât ar fi vrut, despre viața ei.

– Tu *ai* rude, sau ai fost scuipat pe pământ, gata sculptat în piatră? întrebă ea, iritată.

Flint râse.

– Am părinți și diverse mătuși, unchi și veri.

Vorbiră puțin despre Wairarapa; câteva dintre fetele cu care învățase la școală Aura erau de acolo, iar Flint le cunoștea familiile. Era o conversație inofensivă, fără sens. Ținându-și ochii drept înainte, Aura privea orbește drumul se străbătea

suburbiile, spre oraș, pentru a se opri în cele din urmă sub spațioasa intrare pentru vehicule a unui hotel bine cunoscut, cu un restaurant foarte select la ultimul etaj.

Flint rezervase o masă lângă fereastră, cu vedere spre port, dar Aura nu vedea decât o ceață de lumini în luciul ca de obsidian al apei, căci toată atenția îi era atrasă de bărbatul care mergea lângă ea.

Niciodată nu se mai simțise atât de absorbită, ca și cum singurul lucru cât de cât important pentru ea pe lume ar fi fost omul acela. Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să-i rețină curgerea inexorabilă și să captureze momentul ca pe o insectă în chihlimbar, sau ca strălucirea cristalină din inima unui diamant.

Și totuși, pe sub amestecul de plăcere și durere pândea o vinovăție profundă. În sfârșit, cu furie și disperare, acceptase ideea că nu se putea mărita cu Paul. Ceea ce înainte fusese inimaginabil, devenise acum singurul mod onorabil de a se comporta.

O dată cu acest gând, se ivea și perspectiva înfricoșător de îndrăzneață a contramandării nunții.

Ironia crudă și amară a întregii situații era că, indiferent ce-ar fi făcut, era condamnată la singurătate. Cu Flint, n-ar fi avut nici un viitor. Nu avea încredere în el, nu-l plăcea; tot ce simțea pentru el era o dorință interzisă, atât de puternică încât învingea până și dragostea.

Pentru că îl iubea pe Paul. Asta o durea cel mai mult.

Lumina lămpii scânteia în diamantul de pe deget, transformându-l într-o flacără albastră. „Paul", își spuse ea cu tristețe, conștientă că începuse deja să se gândească la el ca la un om din trecut, „o, Paul, iubitul meu, iartă-mă."

Ridică privirea, pentru a surprinde ochii lui Flint, sălbatici, sfredelitori, ațintiți asupra feței ei coborâte. Un fior delicios o străbătu pe șira spinării, înmuindu-i oasele.

Începu o conversție, cu ușurința sofisticată a unei femei de lume. Acel *savoir-faire* nu era decât un scut, o barieră subțire, abia opacă, în fața ochilor lui mult prea pătrunzători, dar numai acesta și mândria erau singurele ei mijloace de apărare.

Pe la jumătatea delicioasei mese, un comentariu caustic al lui Flint despre unul dintre ceilalți

clienți îi smulse un hohot de râs. Flint o privi cu ochi sclipitori și gura aspră arcuită, iar Aura simți acea privire până-n vârfurile degetelor de la picioare, înfierând-o prin toată făptura cu un stigmat de neșters.

Inima i-o luă la galop, cu iuțeală febrilă. Zâmbetul i se șterse de pe buze, în timp ce o foame necurată își ascuțea ghearele pe trupul ei și era cuprinsă de o nevoie atât de acută, atât de înspăimântătoare, încât se albi la față. În viața ei nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, niciodată nu înțelesese cât de neputincioase erau împotriva ei rațiunea și logica.

Bunul simț îi spunea că, dacă mergea înainte și se mărita cu Paul, ar fi avut o viață fericită și împlinită. Paul o iubea, era clar că lui Flint puțin îi păsa de ea, și totuși nu voia decât să-l urmeze, în orice infern ar fi târât-o. Acel „amor tainic, neguros“ din poemul lui Blake era înspăimântător, dar dacă Flint îi spunea *vino*, ar fi părăsit fără nici o privire în urmă tot ceea ce fusese atât de important pentru ea, urmându-l desculță până la capătul lumii.

Numai că el n-avea să rostească niciodată acel cuvânt. O vedea ca pe o femeie pusă pe căpătuială.

A, o dorea, dar era desul de puternic ca să facă față acestui lucru. Sexualitatea n-avea să-i obstrucționeze inteligența; acel creier rece, limpede și incisiv era complet stăpân pe hormoni.

– Ce este? o întrebă el.

Aura ridică din umeri.

– A trecut o gâscă peste mormântul meu.

Apoi, se grăbi să adauge, în legătură cu cel mai recent scandal politic:

– Deci, crezi că vom avea într-adevăr întreruperi ale curentului electric, până la primăvară, când se umplu lacurile de acumulare din sud?

– Din păcate, așa se pare.

Dacă-și dădea seama că ocolea întrebarea, prefera să n-o iscodească, trecând în schimb la o critică extrem de tranșantă a celor despre care considera că aduseseră țara în acel impas.

Adoptând rolul de avocat al diavolului, Aura îi ceru să-și justifice fiecare declarație, încercând să savureze restul mesei, acut conștientă că teama și remușcările îi afectau cnversația, de obicei atât de spirituală. Fu ușurată când, în sfârșit, se așezară pe locurile alese de Paul pentru plăcerea ei, în sala de spectacol.

Din păcate, în timp ce pe scenă se desfășura povestea celor doi prieteni apropiați ca frații care

iubeau aceeași femeie, abia dacă auzi muzica încântătoare. Cu oricare alt prilej, ar fi zâmbit la adresa naivității libretului. Acum, i se părea mult prea apropiat de realitate.

Și totuși, în pofida emoțiilor care o frământau, scufundându-i integritatea sub un val negru al dorinței, niciodată nu se mai simțise atât de dureros de vie; parcă în toți acei ani ar fi dormit într-un cocon, privind lumea dar nefăcând parte din ea.

De la vârsta de paisprezece ani, își pierduse încrederea în bărbați. Violul verbal al agresorului ei o tulburase în moduri pe care abia acum începea să le înțeleagă, așa că se apărase înghețându-și sexualitatea incipientă. Acest lucru, precum și nefericirea unei vieți trăite împreună cu o mamă prea slabă ca s-o apere de tatăl ei vitreg hotărât să-i strivească personalitatea, duseseră la cele două logodne care-l făceau pe Flint să fie atât de suspicios. Fuseseră două tentative de evadare.

Privind în urmă, putea chiar să înțeleagă de ce îl alesese pe fiecare bărbat. Primul, când avea doar optsprezece ani, apăruse la o lună după nașterea întâiului copil al lui Alick și Laurel. Vărul ei îi fusese întotdeauna refugiu și ancoră, iar copilul

semnalase irevocabil faptul că, de-acum, principala loialitate a lui Alick era acordată lui Laurel și proaspetei lor familii. Aura fusese din nou exilată la periferie.

Iar a doua logodnă fusese o încercare zadarnică de a contrazice acuzațiile de frigiditate ale primului logodnic.

Aura le regreta pe amândouă, pentru că se folosise de cei doi bărbați și îi făcuse să sufere.

După acele eșecuri, refuzase să mai aibă relații serioase cu vreun bărbat, până când apăruse Paul, eroul ideal, cavalerul din visurile tuturor fecioarelor, oferind protecție și dragoste altruistă, lipsită de orice pericol. Paul inspira siguranță. Și o înțelegea. Când încercase să-i spună că era frigidă, râsese încetișor.

– Nici o femeie cu pasiunea ta pentru culori, parfumuri și texturi, nici o femeie care-și folosește simțurile așa ca tine, nu poate fi frigidă, spusese el. Poate ai avut unele experiențe neplăcute în trecut, dar cu bărbatul potrivit, un om în care să poți avea încredere, dragostea îți va veni de la sine.

Și o sărutase, iar ei îi plăcuse și, fiindcă era atât de demn de încredere, învățase să-l iubească.

Paul avusese dreptate. Dar cel care-i dărâmase barierele era Flint. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie, dar îl dorea din toată ființa, cu simțurile dureros de ascuțite.

Flint îi spulberase pavăza de gheață, i-o topise în dogoarea personalității lui și îi lăsase personalitatea vulnerabilă și neprotejată expusă în fața masculinității lui explicite, atât de puternice.

Când sosi pauza, era încordată la limită, așa că bău prea repede paharul de vin alb pe care i-l oferi el. Din fericire, prietenii și cunoștințele îi tot puneau întrebări despre absența lui Paul, la care răspundea cu un amestec corect, spera ea, de regret pentru lipsa lui și plăcere că se afla în compania lui Flint.

Dar era aproape convinsă că toți cei care stăteau de vorbă cu ea și o priveau îi descopereau prefăcătoria.

Partea a doua a spectacolului fu un adevărat infern. Aura încerca să se concentreze asupra reprezentației, acest lucru fiindu-i mai ușor decât să se confrunte cu nefericirea și auto-reproșurile, dar nu asimila nimic din ceea ce se întâmpla pe scenă. Prin fața ochilor ei treceau oameni în haine strălucitoare, cântând și stând în poziții teatrale,

iar Aura nu vedea nimic, în timp ce creierul ei oscila febril între variante.

Nu se putea mărita cu Paul, când avea asemenea simțăminte.

Și totuși, aveau să moară; niște stări atât de intense nu puteau dura prea mult. Paul era tot ce-și dorea. Printr-o ironie seacă, în ciuda focului rebel pe care-l aprinsese Flint înăuntrul ei, nu voia să renunțe la securitatea iubirii lui Paul pentru îndoielnicul extaz al unei aventuri cu Flint – chiar și presupunând că ar fi dorit-o. Iar incidentul cu Gemma făcea așa ceva extrem de improbabil. Probabil, își spuse ea agitată, pentru el loialitatea era mai importantă decât satisfacerea unei nevoi sexuale.

Nu i-ar fi fost deloc greu; în pauză, nu trebuise decât să arunce o privire prin foaier, ca să observe geloasă cu cât interes îl studiau numeroase femei. Combinația lui de sexualitate brută și aere de om de lume era copleșitoare.

Dinții i se înfipseră în buza de jos, frământând carnea fragedă. Epuizată, zdrobită de remușcările amarnice și o nevoie la fel de amarnică, se întreba de ce trebuise să i se întâmple tocmai ei una ca asta. Tocmai când își punea viața în ordine, când

întrezărea la orizont o rază de liniște și pace, îi fusese servit un joker ca Flint Jansen.

Dar își plângea singură de milă; de prea multe ori văzuse auto-compasiunea sleindu-i mamei sale puterile, ca să se lase pradă ei.

Flint apăruse ca o forță a naturii. Și, cumva, trebuia să-i facă față, lui și efectului pe care-l avea asupra vieții ei.

După ultima cortină, Aura se opri din aplauzele politicoase și se ridică, ieșind cu el în parcare. Era frig; se cutremură, iar Flint deschise imediat instalația de încălzire a mașinii. Șoseaua era surprinzător de aglomerată, iar pe alocuri domnea dezordinea. Aura văzu o mașină intrând drept în fața lor, fără a se simți deloc îngrijorată. Izolată de lume de către dilema ei, se străduia să rămână ascunsă după fațada bunelor maniere.

Aproape imediat, cealaltă mașină se înscrise pe banda alăturată. Flint mormăi ceva scurt și tăios, dar mâinile îi rămaseră sigure pe volan, fără a da nici un semn vizibil de iritare.

– Cred că șoferul ăla e beat, spuse fără interes Aura.

– Cu siguranță, așa pare.

Glasul lui era dur, lipsit de grabă.

Mașina cealaltă pendula periculos prin trafic, apoi, pe neanunțate, se repezi iarăși pe banda lor. Aura își acoperi gura cu mâinile, scoțând un țipăt înăbușit. Se auzi un scrâșnet îngrozitor de frâne, centura de siguranță îi apăsă insuportabil pieptul, iar Aura își auzi propria voce strigându-l pe Flint pe nume. Când cele două autovehicule se ciocniră țâșniră scântei, într-un coșmar de zgomot și mișcare, apoi mașina din față acceleră din nou, pierzându-se în întuneric.

– Ai pățit ceva? întrebă Flint, cu un glas pe care nu i-l recunoștea.

– Nu...

Propria ei șoaptă, abia auzită, o alarmă, așa că repetă puțin mai tare:

– Nu, n-am nimic.

– Trag pe dreapta, să mă asigur că n-am suferit nici o avarie gravă la mașină.

Scrâșnind din dinți, Aura se întrebă cum Dumnezeu putea fi atât de calm, cu mâinile așa de sigure pe volan.

– I-am luat numărul, spuse ea amorțită și îl rosti, înainte de a-l uita.

– Bravo, fetițo!

Un compliment atât de mărunt, fără să însemne nimic, și totuși căldura cuvintelor lui i se infiltră în toate celulele trupului.

După ce încetiniră, pentru a opri pe acostament, Flint scoase un telefon celular și formă numărul poliției rutiere, comunicând numărul autovehiculului în culpă, propriul său nume și adresa, și cerând imperativ ca un ofițer de la circulație să-l intercepteze pe infractor înainte ca idiotul să se sinucidă, sau să-i omoare pe alții.

Persoana de la celălalt capăt al firului întrebă ceva.

– A, da, răspunse Flint, cu un glas rece ca gheața. Voi fi martor cu toată plăcerea.

Pielea Aurei se îmbrobonă de o sudoare rece. Flint, închizând telefonul, îi ordonă:

– Stai aici!

Și deschise portiera.

În lumina felinarelor de pe marginea șoselei și a farurilor ce treceau în viteză, arăta aspru, ca un arhaic zeu al războiului, al luptei și al morții, cu trăsăturile conturate accentuat, în timp ce se uita sub capota Jaguar-ului.

Când reveni, Aura întrebă încet:

– E grav?

– Din câte văd, nu, dar miroase puternic a ulei. N-am de gând să merg mai departe, tocmai până la tine acasă, în eventualitatea că mi-a scăpat ceva. Apartamentul meu e doar la o milă de-aici, așa că mergem acolo și dau telefon după un taxi să te ducă până acasă.

– Credeam că la tine în apartament se redecorează, comentă ea, prostește.

Aruncându-i o privire scurtă, Flint porni din nou mașina.

– Nu vom sta înăuntru destul timp pentru ca mirosul de vopsea să ne deranjeze.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc înalt de apartamente, pe coasta Muntelui Hobson, altul dintre micii vulcani răspândiți pe istmul Auckland. Acea clădire nu avea modernismul ostentativ al blocului lui Paul, iar sistemul de securitate era discret. Portarul ridică privirea la apariția lor și îi salută din cap, dar Aura era sigură că, pe sub zâmbetul respectuos, se observa un interes frivol. În drum spre lift se înfioră din nou și, o dată ce începu să tremure, nu se mai putu opri.

– Efectul șocului, spuse scurt Flint. Fac un ceai. Tu stai jos și încearcă să te încălzești.

Neluându-i în seamă protestele, își scoase sacoul și i-l puse pe umeri. Cald și puțin cam greu, purta mirosul parfumului lui masculin aparte. Frecându-și obrazul, o secundă vinovată, de guler, Aura îl privi cum se mișca prin bucătăria luxoasă, cu o familiaritate stăpânită. În cămașa albă, părea mai înalt și mai masiv decât cu sacoul pe el.

Ochii îi stăruiră asupra umerilor lați, brațelor prelungi, privind cum i se încordau mușchii în timp ce se apleca să toarne apa fierbinte în ceainic.

Întrucât era, probabil, singura ei ocazie de a se afla vreodată în apartamentul lui, încercă să se uite în jur, dar nu putu percepe nimic mai mult decât o impresie vagă de spațiu și eleganță spartană. După vreo două minute, renunță și se concentră să-și stăpânească tremurăturile care-i zguduiau tot trupul.

Număratul în timp ce respira regulat eșuă jalnic și tocmai începea să se întrebe ce putea face pentru a-și regăsi controlul, când Flint ieși din bucătărie cu o cană de ceai, plină numai pe jumătate.

– Încearcă asta, spuse el.

Mâna pe care o întinse tremura atât de tare, încât și-o privi deznădăjduită.

– Ți-o țin eu, se oferi Flint.

Aura se încordă, țeapănă, în timp ce Flint se așeza alături, pe canapea.

– Nu ți-o pot duce la gură, dacă întorci capul, observă el cu un amuzament care o făcu să se crispeze și mai tare.

Toate instinctele îi strigau să apuce cana cu mâinile ei, dar degetele lui prelungi o țineau strâns, iar Aura n-avea de gând să se preteze la o luptă nedemnă, care probabil n-ar fi dus decât la vărsarea poșircii ăleia nenorocite.

Cu un efort îndărătnic de voință, întoarse capul și îl lăsă să-i ridice cana la buze. Lichidul dinăuntru era fierbinte, lăptos și dezgustător de dulce.

Probabil se strâmbase, pentru că Flint spuse imediat:

– Știu că are un gust grețos, dar bea tot, îți va opri tremuratul.

Dinții începură să-i clănțăne pe porțelan.

Flint scoase un sunet de nervozitate, îi smulse cana și o puse pe masă, după care o luă pe Aura în brațe ca pe un copil, legănând-o la pieptul lui cald.

– Nu, nu te mișca, îi spuse încet. N-ai nevoie decât de puțină încurajare.

– Mă s-simt p-p-prost... izbuti ea să bâiguie, dar nu tocmai asta voia să spună. Pe lângă slăbiciune

și fragilitate, simțea și o nevoie copleșitoare de a ceda, de a se lăsa în brațele lui și în voia a tot ceea ce urma să se întâmple.

– De ce? E o reacție perfect normală la șoc, spuse el grav, luând cana. Cu răbdare, i-o ținu la buze până când bău tot ceaiul.

– Îmi p-pare rău, murmură ea. E o prostie, în mod normal nu mă pierd așa...

– Ai tu un obicei să te tamponezi mereu pe șosea?

Zâmbetul ei fu strâmb, ca o grimasă.

– N-nu...

Inspiră adânc, întretăiat, încercând să-și adune energia pentru a se ridica și pleca.

Acum, când ceaiul fierbinte și dulce începea să-și facă efectul, Aura era mult prea conștientă de alte lucruri, mușchii încordați sub coapsele ei, tari ca oțelul, mișcările regulate ale pieptului lui sub umărul ei, un vag miros masculin, mai erotic de departe decât cel mai fin parfum. Bătăile ferme și constante ale inimii lui i se propagau prin tot trupul, ca un contrapunct primitiv la propriul ei puls, haotic și agitat. Căldura lui o învăluia, ca o mângâiere și un avertisment în același timp.

Aura continua să tremure, dar acum dintr-un alt motiv. Ace de dorință, ascuțite și nemiloase, i se

înfigeau în josul stomacului, unde cine știe ce vrăjitorie misterioasă le transforma într-un foc care se trezea la viață furtunos, învăpăiat. Era asaltată de dorință, feroce, elementară, de neostoit; momentele când văzuse cealaltă mașină lovindu-i și se întrebase dacă aveau să scape cu viață sau să moară îi ascuțiseră toate senzațiile până la un nivel pe care n-avea cum să-l mai nege.

Și totuși, asta trebuia să facă.

Spuse cu voce subțiată:

– Acum mi-am revenit, mulțumesc. Cred că ar fi timpul să suni după taxi.

– Sigur că da.

Însă, când vru să se ridice, picioarele refuzară s-o susțină și fu nevoită să se agațe de umerii lui, pentru a-și păstra echilibrul.

Surprinsă, îl privi în ochii unde se continuau flăcările ce-i pâlpâiau ei prin trup, ochi ce conțineau o făgăduială dezgolită, fierbinte, ochi care cereau și o amenințau cu voluptăți negrăite.

I se păru că șoptise un refuz dar, dacă așa era, o făcuse mult prea încet și mult prea târziu, pentru că Flint o sărută ca și cum ar fi fost aurul de la capătul curcubeului său, încununarea tuturor ambițiilor lui.

Gura îi era crudă, nu cerea, ci lua în stăpânire, iar Aurei îi venea să moară de atâta extaz. Și totuși, sărutul o și speria, căci elibera sălbăticia pe care ani de zile încercase să și-o stăpânească și s-o controleze, acea sălbăticie care o îndemna să cedeze, să se lase condusă mai departe de sărut, să nu scape ceea ce i se promitea.

Ispita o devora cu momeala ei îmbietoare, sfâșiind-o în bucăți. Aura trebuia să-i reziste cu ultima brumă de curaj ce-i mai rămăsese.

Încercă să-l împingă la o parte, dar când mâinile ei ajunseră la gulerul cămășii, se arcuiră împrejur, trăgându-l mai aproape. Închizând ochii în semn de capitulare, se lăsă pradă imboldului care-i mistuia voința.

După un moment, capul lui Flint se ridică. Buzele Aurei erau gingașe, înroșite și înfierbântate – și se simțeau părăsite.

Acum, își spuse ea, cu încăpățânare. Retrage-te, dă-te înapoi, capul sus, să vadă că nu mai vrei...

– Săruți ca un vis, murmură Flint încet. Dar, de fapt, știam. Gura ta e ca un trandafir strivit, enigmatică dar totuși senzuală, ascunzând secrete și dulceață. Am vrut să te sărut de când ne-am întâlnit prima oară, când te-ai uitat la mine cu ochii ăia

hămesiți, surprinși dar totuși plini de speranță, ca și cum m-ai fi așteptat toată viața.

Clătinând din cap, Aura se desprinse, pentru a se retrage cu ochii ațintiți spre fața lui. Cicatricea ieșea în evidență, subțire și albă pe pielea bronzată.

– Nu...

Totuși, abia murmurase cuvântul.

– Ba da. Mă dorești, Aura. Recunoaște.

– Nu!

Încă un pas înapoi, încet și tainic, susținând privirea ferocelui ei răpitor cu a ei, ca să nu-i observe retragerea spre ușă și salvare. În fața unui asemenea pericol, nici nu mai gândea coerent; reacționa ca un mic animal în prezența celei mai mari fiare de pradă, făcând ceea ce o îndemna instinctul.

Într-o secundă, avea să se întoarcă și s-o ia la fugă pe ușă, spre adăpostul liftului. Flint n-avea să alerge după ea prin holul blocului, de față cu portarul. Și, o dată ajunsă afară, eliberată din vraja necugetată care-i tulbura mințile, avea să fie în siguranță.

Flint spuse, cu glas îngroșat:

– Nu te mai uita așa speriată la mine. N-am să-ți fac nici un rău.

Părea mai indicat să nu-l contrazică. Dădu din cap, strecurându-și încă o dată piciorul înapoi.

Iute ca un șoim prăvălindu-se năprasnic din înaltul cerului, cu grația ucigătoare a unui vânător, Flint sări în picioare și, înainte ca Aura s-o poată lua la goană, o apucă de braț și o răsuci înapoi, scuturând-o ușor.

– N-ai să fugi de-aici, continuă el destul de calm, dar cu o undă de hotărâre inexorabilă în glas.

– Lasă-mă să plec! gâfâi Aura, încercând să-și smulgă brațul.

Degetele lui se încleștară, făcând-o să țipe de durere.

Înjurând, Flint slăbi strânsoarea, dar mâna cealaltă i se ridică s-o apuce de celălalt braț, într-o cătușă necruțătoare. Aura trase aer în plămânii torturați, măsurând din ochi distanțele, măsurându-l pe el.

Ar fi trebuit să-i ardă un genunchi între picioare. Niciodată în viața ei nu lovise atât de rău pe cineva, și nu credea c-ar fi fost în stare să i-o facă nici lui, dar panica se dilata într-însa ca un balon, blocându-i gândirea logică, blocând totul în afară de conștiința faptului că acel unic sărut schimbase totul.

Foarte încet, Flint o preveni:

– Încearcă numai, Aura, și-ai s-o regreți mai mult decât ai regretat ceva vreodată.

– Flint, încercă ea, cu disperare, trebuie să plec acasă.

– Numai după ce recunoști că mă dorești.

– Du-te dracului, șopti Aura, lăsându-și genele să coboare, pentru a-i ascunde privirea înnebunită.

– Recunoaște, Aura. Vrei să te sărut – asta te sperie așa de mult. Vrei să te culci cu mine, să te întinzi cu mine într-o harababură de cearșafuri pe când ne descoperim unul altuia misterele, și apoi să ne pierdem în ele. *Mă dorești,* Aura. Spune-o.

Pulsul ei se repezea spre stratosferă, cuvintele rapide ale lui Flint invocând în adâncurile ei un răspuns incandescent, dar cu toate că fu nevoită să-și umezească buzele uscate și să înghită în sec, clătină din cap. Dacă-i recunoștea o singură dată puterea, nu-i mai rămânea nici un control asupra restului vieții ei.

Flint râse, iar Aurei i se păru că în privirea ochilor lui aurii se zărea o strălfulgerare de respect, împotriva propriei voințe. Apoi, o trase spre trupul său arzător și o sărută din nou, adânc, foarte adânc, iscodind mult dincolo de simplele bariere fizice ale rezistenței.

Aura se încordă, dar pentru prima oară nu mai simți unda slabă de dezgust, respingerea automată pe care trebuia să și-o controleze de fiecare dată când se relaxa. Și totuși, nu avea de gând să cedeze.

Zbătându-se, începu să-și întoarcă dintr-o parte în alta capul, încercând să-l muște cu dinții ei mici și ascuțiți. Flint râse din nou și o mușcă și el, de buze și obraz, pe sub linia fină a maxilarului și în josul gâtului cu netezimea lui dulce, mușcături mărunte, la un pas de durere, care o stimulau insuportabil.

Șocul dinților puternici pe pielea ei îi seca toată rezistența. Aura spuse ceva, cuvinte pe care nu le recunoștea i se desprinseră de pe buzele uimite, iar Flint înălță capul și o sărută din nou.

Și fu pierdută.

Sfârșitul volumului 1